

Ellen G. White Estate

VÆKKELSE

ELLEN G. WHITE

Vækkelse

Ellen G. White

**Copyright © 2014
Ellen G. White Estate, Inc.**

Information about this Book

Overview

This eBook is provided by the [Ellen G. White Estate](#). It is included in the larger free [Online Books](#) collection on the Ellen G. White Estate Web site.

About the Author

Ellen G. White (1827-1915) is considered the most widely translated American author, her works having been published in more than 160 languages. She wrote more than 100,000 pages on a wide variety of spiritual and practical topics. Guided by the Holy Spirit, she exalted Jesus and pointed to the Scriptures as the basis of one's faith.

Further Links

[A Brief Biography of Ellen G. White](#)
[About the Ellen G. White Estate](#)

End User License Agreement

The viewing, printing or downloading of this book grants you only a limited, nonexclusive and nontransferable license for use solely by you for your own personal use. This license does not permit republication, distribution, assignment, sublicense, sale, preparation of derivative works, or other use. Any unauthorized use of this book terminates the license granted hereby.

Further Information

For more information about the author, publishers, or how you can support this service, please contact the Ellen G. White Estate at mail@whiteestate.org. We are thankful for your interest and feedback and wish you God's blessing as you read.

Indhold

Information about this Book	i
Omvendelse - humbug eller virkelighed	3
Hvorledes bliver man en genfødt kristen	13
Gud har også regler	21
Forholdet mellem tro og gerninger	24
Frelst alene »i Kristus«	29
Pas på efterligninger	35
Der er stadig en kamp	45

Omvendelse - humbug eller virkelighed

Ordets kraft

Hvor som helst Guds ord er blevet forkyndt med troskab, har der vist sig resultater, som beviste dets guddommelige oprindelse. Guds Ånd fulgte hans tjeneres budskab og gav ordet kraft. Synderes samvittighed vågnede. Det »sande lys, som oplyser hvert menneske,« oplyste deres inderste sjæl, og mørkets skjulte ting blev synlige. Deres sind og hjerte blev grebet af en dyb overbevisning om synd, om retfærdighed og om den kommende dom. De fik øjnene op for Jehovas retfærdighed og ængstedes ved tanken om, at de i deres urenhed og skyldighed skulle stå frem for ham, der ransager hjerterne. I fortvivlelse råbte de: »Hvem skal fri mig fra dette dødens legeme?« Da Golgatas kors med dets store offer for menneskenes synder blev åbenbaret, indså de, at kun Kristi fortjenester kunne sone deres overtrædelser; kun dette kunne forsone mennesket med Gud. I tro og ydmyghed satte de deres lid til Guds Lam, som borttager verdens synd. Ved Jesu blod fik de tilgivelse for »de synder, som forhen var begået.«

[18]

En ny levemåde

Disse sjæle bar omvendelsens frugter. De troede og blev døbt og begyndte at leve et nyt liv som nye mennesker i Kristus Jesus. Nu fulgte de ikke længere deres fordums lyster, men ved troen på Guds Søn vandrede de i hans fodspor, genspejlede hans karakter og rensed sig selv, ligesom han er ren. Det, som de før hadede, elskede de nu, og det, som de før elskede, hadede de nu. De hovmodige og selvbevidste blev sagtmodige og ydmyge. De forfængelige og stolte blev alvorlige og beskedne. De blasfemiske blev gudfrygtige, de fordrukne blev ædruelige, og de lastefulde blev rene af hjertet. Verdens forfængelighed blev lagt bort. Som kristne søgte de ikke det »udvortes: Hårflætning og påhængte guldsmykker eller forskellig klædedragt, men hjertet, det skjulte menneske, med den uforgængelige prydelse, som en sagtmodig og stille ånd er; dette er meget værd i Guds øjne.« 1 Pet. 3, 3. 4.

[19]

Vækkelser førte til dyb selvransagelse og ydmyghed. De var karakteriseret ved højtidelige, indtrængende ord til synderen og af dyb medfølelse med de sjæle, som er købt med Kristi blod. Mænd og kvinder bad og kæmpede med Gud for sjæles frelse. Frugten af sådanne vækkelser viste sig i form af sjæle, som ikke veg tilbage fra selvfornægtelse og opofrelse, men som glædede sig over, at de regnedes for værdige til at lide forsmædelse og udstå prøvelser for Kristi skyld. Menneskene så, hvorledes de, som bekendte Jesu navn, forvandlede. Deres medmennesker fik gavn af deres indflydelse. . .

[20] Dette er resultatet af hvordan Guds Ånd virker. Sand anger må give sig udslag i en reform. Hvis en synder tilbageleverer det, han har fået i pant, afleverer det han har stjålet, bekender sine synder og elsker Gud og sine medmennesker, kan han være forvissat om, at han har fået fred med Gud. Således var de virkninger, som tidligere blev frembragt i perioder med åndelig vækkelse. Når vi betragter deres resultater, ser vi at de var velsignet af Gud til frelse og opbyggelse af menneskeslægten.

Uægte vækkelser - hvad er forskellen?

Men mange vækkelser i moderne tid har været helt forskellige fra de åbenbarelsen af guddommelig nåde, som i tidligere tider fulgte Guds tjeneres arbejde. Ganske vist vækkes der udbredt interesse, mange påstår, at de har omvendt sig, og menigheden vokser; men resultaterne er alligevel ikke af en sådan art, at de berettiger en til at tro, at der er foregået en tilsvarende vækst i åndelig henseende. Det lys, som flammer op for en tid, slukkes snart og efterlader et tættere mørke end før.

Populære vækkelser er ofte baseret på en appel til fantasien, en ophidselse af følelserne og tilfredsstillelse af lysten til det, der er nyt og overraskende. De, der omvendes på denne måde, nærer intet ønske om at lytte til Bibelens sandheder og føler ingen interesse for profetiernes og apostlenes vidnesbyrd. Hvis en gudstjeneste ikke er sensationel, bryder de sig ikke om den. Et budskab, som appellerer til den kølige fornuft, vækker ingen interesse. Guds ords klare advarsler, som tager direkte sigte på menneskenes evige interesser, gives der ikke agt på.

For enhver, som virkelig er blevet omvendt, er forholdet til Gud og alt, hvad der hører evigheden til, det vigtigste i livet. . . . . Før

Gud hjemsøger Jorden med de sidste straffedomme, vil der blandt Herrens folk foregå en sådan genoplivelse af oprigtig kristendom, som der ikke har eksisteret siden apostlenes dage. Guds Ånd og kraft vil blive udgydt over hans børn. Til den tid vil mange forlade de menigheder, i hvilke kærligheden til verden har fortrængt kærligheden til Gud og hans ord. Både blandt ordets forkyndere og lægfolket vil mange med glæde tage imod de store sandheder, som Gud har ladet forkynde i vor tid for at berede et folk for Herrens genkomst. [21]

Sjælefjenden søger at forhindre, at dette sker, og endnu før en sådan bevægelse opstår, vil han forsøge at forhindre den ved selv at skabe en efterligning. I de menigheder, som han får i sin bedrageriske magt, vil han få det til at se ud, som om Guds særlige velsignelse udgydes, og der vil komme noget, som ligner en stor åndelig interesse. Mange vil fryde sig over, at Gud arbejder mirakuløst for dem, skønt det er en anden ånd, som leder værket. I religiøs forklædning vil Satan forsøge at forøge sin indflydelse på den kristne verden. [22]

Hvorfor blive bedraget?

I mange af de vækkelser, som har gjort sig gældende i de sidste halvtreds år, har den indflydelse, som vil påvirke fremtidens mere udbredte bevægelser, i større eller mindre grad været mærkbar. De viser sig ved en følelsesmæssig ophidselse og en sammenblanding af sandhed og løgn, som er velegnet til at lede på vildspor. Men ingen behøver at lade sig bedrage. I lyset fra Guds ord er det ikke vanskeligt at afgøre disse bevægelseres natur. Når mennesker ikke vil agte på Bibelens vidnesbyrd, men vender sig bort fra de klare, hjerteransagende sandheder, som kræver selvfornægtelse og forsagelse af verden, kan vi være sikre på, at Gud ikke skænker sin velsignelse. Og efter den regel, som Kristus selv har opstillet: »Af deres frugter skal I kende dem«, er det tydeligt, at disse bevægelser ikke er Guds værk.

I sit ords sandheder har Gud skænket menneskene en åbenbaring af sig selv, og for alle, som tager imod dem, er det et værn mod Satans bedrag. Det er, fordi disse sandheder ikke er blevet taget til indtægt, at døren er blevet åbnet for de onder, som nu er ved at blive så udbredte i den religiøse verden. Alt for mange mennesker har glemt Guds lovs natur og betydning. En fejlagtig opfattelse af den guddommelige lovs karakter, dens bestandighed og forpligtelsen til at holde den har ført til vildfarelser med hensyn til omvendelse og [23]

helliggørelse, og resultatet er blevet en sænkning af den kirkelige norm for fromhed. Her har vi årsagen til, at de moderne vækkelser mangler Guds Ånd og kraft. . . .

Kan Guds lov forandres

Mange religiøse forkyndere hævder, at Kristus ved sin død ophævede loven, således at menneskene ikke længere behøver at adlyde dens krav. Nogle påstår endda, at loven er et plagsomt åg, og de udmaler den frihed, som evangeliet giver, som en modsætning til lovens trældom.

[24] Men således betragtede profeterne og apostlene ikke Guds hellige lov. David sagde: «Jeg vil vandre i åbent land, for dine befalinger ligger mig på sinde.» Sl. 119, 45. Apostlen Jakob, som skrev efter Kristi død, kalder de ti bud «den kongelige lov» og »frihedens fuldkomne lov«.. Jak. 2, 8; 1, 25. Og et halvt århundrede efter korsfæstelsen udtalte Åbenbaringens forfatter en velsignelse over dem, »som gør hans befalinger, på det de må få adgang til livets træ og indgå gennem portene i staden.« Åb. 22, 14. (ældre dansk overs.) Påstanden om, at Kristus ved sin død ophævede sin Faders lov, er grundløs. Hvis loven havde kunnet forandres eller tilsidesættes, havde Kristus ikke behøvet at dø for at befri menneskene for syndens straf. . . .

Omvendelse og forsoning - hvordan går det for sig?

[25] Omvendelse og helliggørelse har til opgave at forsone menneskene med Gud ved at bringe dem i overensstemmelse med Guds lovs principper. Mennesket blev i begyndelsen skabt i Guds billede. Det var i fuldkommen harmoni med Guds natur og lov. Retfærdighedens principper var skrevet i dets hjerte. Men synden fjernede mennesket fra dets Skaber. Nu genspejlede det ikke længere Guds billede. Dets hjerte var i strid med Guds lovs principper. »Kødets attrå er jo fjendskab imod Gud, thi det bøjer sig ikke under Guds lov, og det kan heller ikke gøre det.« Rom. 8, 7. Men »således elskede Gud verden, at han gav sin Søn den enbårne,« for at mennesket kunne blive forsonet med Gud. På grund af Kristi fortjenester kan mennesket atter komme i harmoni med sin skaber. Dets hjerte må fornys ved guddommelig nåde, og det må have et nyt liv ovenfra. Denne forvandling er den nye fødsel, om hvilken Jesus siger: »Ingen kan se Guds rige, hvis han ikke bliver født på ny.«

Det første skridt mod forsoning med Gud er syndsbeviethed. »Synd er lovbrud.« 1 Joh. 3, 4. »Ved loven når man nemlig kun at erkende sin synd.« Rom. 3, 20. For at kunne erkende sin synd må synderen prøve sin karakter efter Guds store målestok for retfærdighed. Den er et spejl, som gengiver en retfærdig karakters fuldkommenhed og sætter ham i stand til at se sine egne karakterbrist.

Loven åbenbarer mennesket dets synder, men den giver intet lægemiddel. Den lover den lydige liv, men tilføjer, at lovovertræderens lod er døden. Kun Kristi evangelium kan befri mennesket fra syndens fordømmelse eller besmittelse. Det må føle anger over for Gud, hvis lov er blevet overtrådt, og det må tro på Kristus, dets sonoffer. På den måde opnår det at få tilgivelse for »de synder, som forhen var begået«, og får del i Guds natur. Det er et Guds barn, der har modtaget barnekårs ånd, og i den råber det: »Abba, Fader!«

Har det derefter tilladelse til at overtræde Guds lov? Paulus siger: »Sætter vi da loven ud af kraft ved troen? Nej langt fra! Vi stadfæster loven.« Vi, som jo er døde fra synden, hvordan kan vi stadig leve i den?« Rom. 3, 31; 6, 2. Og Johannes udtaler: »Thi dette er kærlighed til Gud, at vi holder hans bud; og hans bud er ikke byrdefulde.« 1. Joh. 5, 3. Når hjertet genfødes og kommer i harmoni med Guds lov, kommer det også i harmoni med Gud. Når denne mægtige forvandling har fundet sted hos synderen, er han gået fra død til liv, fra synd til hellighed, fra lovovertrædelse og oprør til lydighed og troskab. . . .

[26]

Helliggørelse - hvorledes sker det?

Forkerte teorier om helliggørelse, som udspringer fra tilsidesættelse eller forkastelse af den guddommelige lov, indtager en fremskudt plads i nutidens religiøse bevægelser. Disse falske teorier har farlige følger, og den kendsgerning, at de hyldes af mange, gør det dobbelt påkrævet, at alle får en klar opfattelse af, hvad skriften lærer os på dette punkt.

Sand helliggørelse er en Bibelsk læresætning. I sit brev til tessalonikerne skriver Paulus: »Thi dette er Guds vilje, at I helliggøres.« Og han beder: »Han selv, fredens Gud, hellige jer helt og fuldt!« 1. Tess. 4, 3; 5, 23. Bibelen lærer os tydeligt, hvad helliggørelse er, og hvorledes den opnås. Frelseren bad for sine disciple: »Hellige dem ved sandheden! Dit ord er sandhed.« Joh. 17, 17. 19. Og Paulus siger at de troende skal »helliges ved Helligånden«. Rom. 15, 16. Hvori

[27]

består Helligåndens værk? Jesus sagde til sine disciple: »Når han, sandhedens Ånd, kommer, skal han vejlede jer til hele sandheden.« Joh. 16, 13. Og Salmisten siger: »Din lov er sandhed.« Ved Guds ord og Ånd åbenbares retfærdighedens store principper i Guds lov for menneskene. Og da Guds lov er »hellig, og budet helligt og retfærdigt og godt«, en genpart af den guddommelige fuldkommenhed, vil den karakter, som dannes ved lydighed mod denne lov, også blive hellig. Kristus er et fuldendt eksempel på en sådan karakter. Han siger: »Jeg har holdt min Faders bud.« »Jeg gør altid, hvad der er ham velbehageligt.« Joh. 15, 10; 8, 29. Kristi efterfølgere skal blive som han. Ved Guds nåde skal de danne en karakter, der er i harmoni med hans hellige lovs principper. Dette er Bibelsk helliggørelse.

[28] Dette kan kun opnås ved tro på Kristus og ved Guds Ånds iboende kraft. Paulus siger til de troende: »Derfor ... skal I også nu ...arbejde på jeres frelse med frygt og bæven; thi Gud er den, som virker i jer både at ville og at virke, for at hans gode vilje kan ske.« Fil. 2, 12. 13. Den kristne vil blive fristet til at synde, men han kæmper imod disse fristelser. Her behøver vi Kristi hjælp. Så forenes den menneskelige svaghed med den guddommelige styrke, og vi kan i tro sige: »Men Gud ske tak, som giver os sejren ved vor Herre Jesus Kristus!« 1. Kor. 15, 57.

Skriften viser os tydeligt, at helliggørelsen foregår gradvist. Når synderen omvender sig og får fred med Gud ved det sonende blod, er kristenlivet blot lige begyndt. Nu skal vi søge fremad mod »fuldkommenhed« og nå frem til »det mål af vækst, da vi kan rumme Kristi fylde.« Apostlen Paulus siger: »Et gør jeg: idet jeg glemmer, hvad der er bagved, og rækker efter det, der er foran, jager jeg frem mod målet, den sejrpris, som Gud fra det høje kaldte os til i Kristus Jesus.« Fil. 3, 13. 14. Læs også 2 Pet. 1, 5-10.

Ingen plads til stolthed

De, der har erfaret bibelsk helliggørelse, vil være ydmyge. De har ligesom Moses set hellighedens frygtindgydende majestæt, og de ser deres egen uværdighed i modsætning til den evige Guds renhed og ophøjede fuldkommenhed.

[29] Profeten Daniel er et eksempel på sand helliggørelse. I hele sit lange liv tjente han sin Herre trofast. Han var »højt elsket« af Gud Dan. 10, 11. Men i stedet for at gøre krav på at være ren og hellig identificerede denne højagtede profet sig med sit folks

største syndere, da han bad til Gud for sit folk. »Ikke i tillid til vore retfærdshandlinger fremfører vi vor begæring for dit åsyn, men i tillid til din store barmhjertighed.« »Vi syndede og var gudløse!« Han sagde også: »Jeg ... bad og bekendte min og mit folks Israels synd.« Og da Guds Søn senere viste sig for ham for at belære ham, sagde Daniel: »Mit ansigt skiftede farve og blev ligblegt, og jeg havde ingen kræfter mere.« Dan. 9, 18. 15. 20; 10, 18.

Da Job hørte Herrens stemme fra stormvejret, udbrød han: »Jeg ... angrer i støv og aske!« Job 42, 6. Og da Esajas så Herrens herlighed og hørte seraferne råbe: »Hellig, hellig, hellig er Hærskares Herre,« råbte han »Ve mig, det er ude med mig!« Es. 6, 3. 5. Og Paulus, der blev borttrykket indtil den tredje Himmel og hørte ord, som intet menneske har lov til at udtale, omtalte sig selv som »den allerringeste af alle hellige:« 2 Kor. 12, 2-4; Ef. 3, 8. Den højt elskede Johannes, som lænede sig til Jesu bryst og så hans herlighed, faldt som død ned for engelens fødder. Åb. 1, 17.

De mennesker, som vandrer i skyggen af Golgatas kors, ophøjer ikke sig selv og gør ikke krav på at være syndfri. De føler, at det var deres synd, der var skyld i den dødsqual, der fik Guds Søns hjerte til at briste, og denne tanke gør dem ydmyge. De, der lever Jesus nærmest, ser klare menneskeheds skrøbelighed og syndighed, og deres eneste håb er den korsfæstede og opstandne frelsers fortjeneste.

[30]

Uden helliggørelse - er det »blot at tro«?

Den helliggørelse, som nu indtager en fremskudt plads i den religiøse verden, ledsages af selvforherligelse og en ligegyldighed over for Guds lov, som viser, at den er vidt forskellig fra Bibelens religion. Dens talsmænd forkynder, at helliggørelse sker i løbet af et kort øjeblik, i hvilket de, alene ved tro, erhverver fuldkommen hellighed. »Du behøver kun at tro,« siger de, »så tilhører velsignelsen dig.« Efter deres opfattelse kræves der ikke nogen yderligere indsats fra modtagerens side. Samtidig benægter de Guds lovs autoritet og hævder, at de er fritaget for forpligtelsen til at adlyde budene. Men er det muligt for mennesker at være hellig, i overensstemmelse med Guds vilje og karakter, uden at komme i overensstemmelse med de principper, som er et udtryk for hans natur og vilje, og som viser, hvad der er ham velbehageligt?

Ønsket om en nem religion, som ikke kræver stræben, selvfor-nægtelse og forsagelse af verdens dårskaber, har gjort læren om tro

[31] og tro alene meget populær. Men hvad siger Guds ord? Apostelen Jacob udtaler: »Hvad nytter det, mine brødre! om én siger, han har tro, når han ikke har gerninger? Kan troen måske frelse ham? ... Men ønsker du, tankeløse menneske, bevis for, at tro uden gerninger er gold? Blev ikke vor fader Abraham retfærdiggjort af gerninger, da han bragte sin søn Isak som offer på alteret? Du ser altså, at troen virkede sammen med hans gerninger, og ved gerningerne nåede troen sin fuldendelse. ... I ser altså, at det er af gerninger, et menneske bliver retfærdiggjort og ikke af tro alene.« Jak. 2, 14-24.

Guds ords vidnesbyrd går imod denne bedrageriske læresætning om tro uden gerninger. Det er ikke tro, som kræver Himmels gunst uden at opfylde de betingelser, på hvilke nåden gives; det er simpelt hen formastelse. For sand tro er baseret på den hellige skrifs løfter og foranstaltninger.

[32] Ingen bør bedrage sig selv ved at tro, at man kan blive hellig, samtidig med at man bevidst overtræder et af Guds bud. Ved at synde bevidst bringer man Helligåndens røst til tavshed og fjerner sin sjæl fra Gud. »Synd er lovbrud,« og »enhver, der synder [begår lovbrud], har hverken set ham eller kendt ham.« 1 Joh. 3, 6. Skønt Johannes i sine breve dvæler længe ved kærlighedens betydning, tøver han ikke med at afsløre den sande karakter hos dem, der hævder at være helliggjorte, skønt de til stadighed overtræder Guds lov.« Den, der siger: »Jeg kender ham,« og ikke holder hans bud, han er en løgner, og i ham er sandheden ikke; men den, der holder hans ord, i ham er sandelig Guds kærlighed blevet fuldkommet.« 1 Joh. 2, 4. 5. Her er prøven på ethvert menneskes bekendelse. Vi kan ikke betegne noget menneske som helliggjort uden at måle det efter Guds eneste mål for hellighed i Himmelen og på jorden. . . .

[33] Selve påberåbelsen af syndfrihed er et tydeligt tegn på, at den, der hævder at være syndfri, langt fra er hellig. Den pågældende kan ikke have nogen sand opfattelse af Guds uendelige renhed og hellighed eller af, hvor langt et menneske skal nå for at være i harmoni med Guds karakter. Kun fordi den person, der fremsætter påstanden, ikke har nogen sand opfattelse af Jesu renhed og ophøjede elskelighed, ej heller af syndens hæslighed og ondskab, betragter han sig selv som hellig. Jo større afstand der er mellem ham selv og Kristus, og jo mere utilstrækkelig hans opfattelse af den guddommelige karakter er, des retfærdigere tager han sig ud i sine egne øjne.

Helliggørelse - fuldstændig overgivelse

Den helliggørelse, som skriften taler om, omfatter hele mennesket - ånd, sjæl og legeme. Paulus bad således for tessalonikerne: »Måtte dog jeres ånd og sjæl og legeme bevares helt og holdent og uden dadel ved vor Herres Jesu Kristi komme!« 1. Tess. 5, 23. Og han skriver til andre troende: »Så formaner jeg jer da, brødre! ved Guds barmhjertighed, til at bringe jeres legemer som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer.« Rom. 12, 1. På det gamle Israels tid blev ethvert offer til Gud omhyggeligt undersøgt. Hvis der blev fundet mangler ved det dyr, som skulle ofres, blev det kasseret, for Gud havde befaleet, at offerdyrene skulle være lydefri.« Derfor formaner de kristne til at bringe deres legemer »som et levende, helligt, Gud velbehageligt offer.« For at kunne gøre dette må alle deres evner og kræfter bevares i den bedst mulige tilstand. Alt, hvad der svækker den åndelige eller legemlige kraft, gør mennesket uegnet til at tjene sin Skaber.

Og mon Gud vil være tilfreds med mindre end det bedste, vi kan give? Kristus sagde: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte.« De, der elsker Gud af hele deres hjerte, ønsker at tjene ham bedst muligt, og de forsøger bestandig at bringe alle deres evner og kræfter i harmoni med de love, som vil fremme deres evne til at gøre hans vilje. . . . .

[34]

Et forandret liv

Verden er nydelsessyg. »Kødets lyst og øjnenes lyst og pral med jordisk gods« har taget magten over de fleste. Men Kristi tilhængere har et højere kald.

»Drag bort fra dem og skil jer ud, siger Herren, og rør ej noget urent.« I lyset fra Guds ord har vi lov til at sige, at en helliggørelse, som ikke bevirker, at der gives fuldstændigt afkald på denne verdens syndige handlinger og nydelser, ikke kan være sand helliggørelse. De, der følger befalingen om at drage bort og skille sig ud og ikke røre noget urent, har fået dette løfte af Gud: »Så vil jeg tage imod jer og være jer en Fader, og I skal være mine sønner og døtre, siger Herren den Almægtige.« 2 Kor. 6, 17. 18. Det er ethvert kristent menneskes privilegium og pligt at gøre rige erfaringer i de ting, der hører Gud til. . . . De klare stråler fra Retfærdighedens Sol skinner på Guds tjenere, og de skal tilbagekaste dette lys. Ligesom stjernerne fortæller os, at der er et stort lys på himmelen, og at de får deres

[35]

skin fra dette, skal kristne mennesker vise, at der på universets trone sidder en Gud, hvis karakter er lovprisning og efterlignelse værd. Hans Ånds egenskaber og hans karakters renhed og hellighed skal præge hans vidner. . . .

Ikke længer fordømt

Den kristnes liv bør være præget af ydmyghed, men det bør ikke være præget af tristhed og selvforringelse. Ethvert menneske bør leve på en sådan måde, at Gud billiger det og velsigner dets liv. Det er ikke vor himmelske Faders vilje at vi stadig skal være under fordømmelse og i mørke. At gå med bøjet hoved og hjertet fuldt af tanker om sig selv er ikke noget tegn på sand ydmyghed. Vi kan gå til Jesus for at blive lutret, og så kan vi stå foran loven uden skam og samvittighedsnag. »Så er der da nu ingen fordømmelse for dem, som er i Kristus Jesus.« Rom. 8, 1.

[36] Ved Jesus bliver Adams faldne sønner »Guds sønner.« »Thi både den, som helliger, og den, som helliges, har alle samme Fader; derfor skammer han sig ikke ved at kalde dem brødre.« Hebr. 2, 11. Den kristne bør leve et liv i tro, sejr, og glæde i Gud. »Alt det, som er født af Gud, sejrer over verden; og dette er den sejr, som har sejret over verden: vor tro.« 1. Joh. 5, 4. Herrens tjener Nehemias sagde med sandhed: »Herrens glæde er jeres styrke.« Neh. 8, 10. Og Paulus siger: »Glæd jer altid i Herren; jeg siger igen: glæd jer!« Fil. 4, 4.»Vær altid glade, bed uden ophør, og sig tak under alle forhold; thi det er Guds vilje med jer i Kristus Jesus.« 1. Tess. 5, 16-18.

[37] Således er frugterne af bibelsk omvendelse og helliggørelse. *Den Store Strid*, 408-422 (Vækkelser i nyere tid.)

Hvorledes bliver man en genfødt kristen

Tro, tillid og fortrøstning

Når Gud tilgiver en synder, eftergiver den straf, han fortjener, og behandler ham, som om han aldrig havde syndet, giver Gud ham guddommelig gunst og retfærdiggør ham ved Kristi retfærdighed s fortjenester, Synderen kan kun blive retfærdiggjort ved at tro på forsoningen, som er blevet tilvejebragt ved Guds kære Søn, som blevet offer for denne skyldige verdens synder. Ingen kan blive retfærdiggjort ved nogen af sine egne gerninger. Han kan blive befriet fra syndens skyld, fra lovens fordømmelse og fra overtrædelsens straf, alene i kraft af Kristi lidelser, død og opstandelse. Tro er den eneste betingelse, på hvilken retfærdighed kan opnås, og tro indbefatter ikke alene tillid, men også fortrøstning. . . .

[38]

Mange indrømmer, at Kristus er verdens frelser, men på samme tid holder de sig borte fra ham og undlader at angre deres synder, undlader at tage imod Jesus som deres personlige frelser. Deres tro er blot tankens samtykke og bedømmelse af sandheden; men sandheden bliver ikke bragt ind i hjertet, så den kan helliggøre sjælen og forvandle karakteren. ...

Kan jeg angre uden hjælp

Mange er forvirrede med hensyn til, hvad det første skridt på frelsens vej består af. Man har tænkt sig, at det, synderen må gøre for sig selv for at kunne komme til Kristus, et at angre. Man tænker, at synderen må tilpasse sig selv for at kunne opnå Guds nådes velsignelse. Men selvom det er sandt, at anger må komme før tilgivelse, fordi det kun er det sønderbrudte, sønderknuste hjerte, Gud kan tage imod, kan synderen alligevel ikke af sig selv angre eller forbedre sig selv til at komme til Kristus. Hvis synderen ikke angrer, kan han ikke få tilgivelse, men det, som er spørgsmålet, er, om angeren er synderens eget værk eller en gave fra Kristus. Skal synderen vente, indtil han er fyldt med samvittighedsnag over sin synd, før han kan komme til Kristus? Det første skridt henimod Kristus tages på grund af Guds

[39]

Ånds dragen. Når mennesket svarer på denne dragen, nærmer han sig Kristus, så at han kan angre.

Synderen sammenlignes med det tabte får, og det tabte får kommer aldrig tilbage til folden, hvis det ikke bliver søgt efter og bragt tilbage til folden af hyrden. Intet menneske kan angre af sig selv og gøre sig selv værdig til retfærdiggørelsens velsignelse. Herren Jesus søger stadig at gøre indtryk på synderens sind og drager ham, for at han skal se på ham, det Guds Lam, som borttager verdens synd. Vi kan ikke selv tage et skridt henimod åndeligt liv, undtagen hvis Jesus drager og styrker sjælen og leder os til den anger, som man ikke behøver at angre....

[40] Da Peter stod foran ypperstepræsterne og saddukæerne, fremholdt han klart den kendsgerning, at anger er en Guds gave. Idet han talte om Kristus, sagde han: »Ham har Gud med sin højre hånd ophøjet til fører og frelser for at give Israel omvendelse og syndernes forladelse.« Ap. G. S, 31. Anger er ikke mindre en Guds gave, end tilgivelse og retfærdiggørelse er det, og den kan ikke erfares, med mindre Kristus har givet den til sjælen. Hvis vi drages til Kristus, er det ved hans styrke og kraft. Angerens nåde kommer fra ham, og fra ham kommer retfærdiggørelsen. . . .

Tro er mere end snak

Troen til frelse er ikke en flygtig tro, det er ikke blot forstandens samtykke; det er tro, samer rodfæstet i hjertet, som tager imod Kristus som en personlig frelser, forsikret om, at han kan frelse til det yderste alle, som kommer til Gud ved ham. At tro, at han vil frelse andre, men ikke dig, er ikke ægte tro; men når sjælen tager imod Kristus som det eneste frelseshåb, kommer den ægte tro til syne. Denne tro får den, som besidder den, til at lægge alle sjælens følelser over på Kristus; hans forstand er under Helligåndens kontrol, og hans karakter bliver formet efter det guddommelige billede. Hans tro er ikke en død tro, men en tro, som er virksom i kærlighed, som leder ham til at betragte Kristi skønhed og komme til at ligne den guddommelige karakter. . . .

[41] Hele værket er Herrens fra begyndelsen til enden. Den fortabte synder siger måske: »Jeg er en fortabt synder, men Kristus kom for at opsøge og frelse det fortabte. Han siger: »Jeg er ikke kommet for at kalde retfærdige, men syndere«. Mark. 2, 17. Jeg er en synder, og han døde på Golgatas kors for at frelse mig. Jeg behøver ikke at være

fortabt et minut længer. Han døde og opstod for at retfærdiggøre mig, og han vil frelse mig i dette øjeblik. Jeg tager imod den tilgivelse, han har lovet.«

Retfærdiggjort ved Ham

Kristus er en opstanden frelser, for, skønt han var død, opstod han igen, og han lever altid, »så han kan gå i forbøn for os«. Vi skal tro med hjertet til retfærdighed og med munden bekende til frelse. De, som er retfærdiggjort ved tro, vil bekende Kristus. »Den, som hører mit ord, og tror ham, som sendte mig, han har evigt liv og kommer ikke for dommen, men er gået over fra døden til livet.« Joh. 5, 24. Det store værk, som udføres for den synder, som er besudlet og besmudset af det onde, er retfærdiggørelsens værk. Den, som ene taler sandhed, erklærer ham for retfærdig. Herren tilregner den troende Kristi retfærdighed og erklærer ham retfærdig over for verden. Han overfører hans synder til Jesus, som er syndere ns repræsentant, stedfortræder og sikkerhed. På Kristus lægger han hver troende sjæls syndeskyld. »Den, som ikke kendte til synd, har han gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed i ham.« 2 Kor. 5, 21.

[42]

Kristus gjorde soning for hele verdens syndeskyld, og enhver, som vil komme til Gud i tro, modtager Kristi retfærdighed, hans, »som selv bar vore synder på sit legeme op på korsets træ, for at vi, afdøde fra vore synder, skal leve for retfærdigheden, han, ved hvis sår I fik lægedom.« I Pet. 2, 24. Vore synder er sonede, sat til side, kastet i havets dyb. Ved anger og tro er vi blevet fri for synd, og vi vender os til Herren, vor retfærdighed. Jesus led, den retfærdige for den uretfærdige.

Hvad anger er

Skønt vi som syndere er under lovens fordømmelse, forlanger Kristus alligevel på grund af sin lydighed over for loven, at den angrende sjæl får del i hans egen retfærdighed. For at kunne modtage Kristi retfærdighed, er det nødvendigt, at synderen ved, hvad den anger består i, som udvirker en radikal forandring af sind, ånd og handlemåde. Forvandlingen må begynde i hjertet og vise -sin kraft i enhver af menneskets evner, men mennesket er ikke i stand til selv at skabe en sådan anger som den, og kan alene erfare den gennem Kristus, »som steg op til det høje, bortførte fanger og gav menneskene gaver«.

Hvem ønsker at angre?

[43] Hvem ønsker at blive virkelig angerfuld? Hvad skal han gøre? Han må komme til Jesus, just som han er, uden tøven. Han må tro, at Kristi ord er sande, og når han tror på løftet, bede om, at han må få lov til at tage imod det. Når et oprigtigt ønske tilskynder mennesker til at bede, vil de ikke bede forgæves. Herren vil opfylde sit ord og sende Helligånden, som vil lede til anger overfor Gud og til tro på vor Herre, Jesus Kristus. Han vil bede og våge, lægge sine synder til side og åbenbare sin oprigtighed ved den energiske måde, han bestræber sig på at adlyde Guds bud. I bøn .blandet med tro vil han ikke blot tro på, men også adlyde lovens forskrifter. Han vil tilkendegive, at han er på Kristi side i dette spørgsmål. Han vil opgive alle vaner og forbindelser, som prøver på at drage hans hjerte bort fra Gud.

[44] Den, som gerne vil være et Guds barn, må tage imod den sandhed, at anger og syndsforladelse kun kan opnås ved intet mindre end Kristi soningsoffer. Når en synder er blevet forsikret om dette, må han udvise en anstrengelse, som harmonerer med det værk, som er blevet udført for ham, og med utrættelig og indtrængende bøn må han bønfalde nådens trone om, at Guds fornyende kraft må komme ind i hans sjæl. Kristus tilgiver kun den angrende, men den, som han tilgiver, får han først til at angre. Hvad Gud har tilvejebragt er fuldstændigt, og Kristi evige retfærdighed bliver tilskrevet enhver troende sjæls konto. Den uvurderlige, pletfri klædning, som er vævet på Himmels væv, er blevet fremskaffet til den angrende, troende synder, og han kan sige: »Jeg vil glæde mig højlig i Herren, min sjæl skal juble i min Gud; thi han klædte mig i frelsens klæder, hylled mig i retfærds kappe.« Es. 61, 10.

Forunderlig nåde

[45] En overvældende nåde er blevet fremskaffet, så at den troende sjæl kan blive bevaret fra synd, for hele Himmelen med dens uendelige rigdomme, er blevet stillet til vor rådighed. Vi skal Øse af frelsens kilder. Kristus er lovens fylde med retfærdighed til enhver, som tror. For os selv er vi syndere, men i Kristus er vi retfærdige. Eftersom han har retfærdiggjort os ved Kristi tildelte retfærdighed, erklærer Gud os for at være retfærdige, og han behandler os, som om vi var det. Han ser på os som sine kære børn. Kristus virker imod syndens kraft, og hvor synden blev større, der blev nåden end mere overstrømmende rig. »Da vi nu er retfærdiggjorte af tro, har vi fred med Gud ved

vor Herre Jesus Kristus, ved hvem vi i troen har fået adgang til den nåde, som vi nu står i; og vi priser os lykkelige over håbet om Guds herlighed.« Rom. 5, 1. 2.

Retfærdiggjorte uforskyldt af hans nåde ved forløsningen i Kristus Jesus, hvem Gud ved hans blod fremstillede som sonemiddel ved tro, det gjorde Gud for at vise sin retfærdighed, da han i sin langmodighed havde båret over med de synder, som forhen var begået - for i den tid, som nu er, at vise sin retfærdighed, nemlig at han er retfærdig, når han retfærdiggør den, som har tro på Jesus. Rom. 3, 24. 26. Thi af nåden er r frelst ved tro; det skyldes ikke jer selv, Guds er gaven. Ef. 2, 8. (Se også Joh. 1, 14-16).

Egnet til at blive frelst

Herren ønsker, at hans folk skal være sunde i troen - ikke uvidende om den store frelse, som er blevet så rigeligt tilvejebragt for dem. De skal ikke se fremad og tænke, at på et eller andet tidspunkt i fremtiden, skal der udføres et stort værk for dem; værket er fuldført allerede nu. Den troende anmodes ikke om at slutte fred med Gud; det har han aldrig kunnet, og det kan han ikke. Han skal tage imod Kristus som sin fred, for hos Kristus er Gud og fred. Kristus har gjort en ende på synden, idet han bar dens tunge forbandelse på sit eget legeme på træet, og han har taget forbandelsen bort fra alle, som tror på ham som en personlig frelser. Han gør ende på syndens kontrollerende magt i hjertet, og den troendes liv og karakter vidner om Kristi nådes ægte karakter.

[46]

Til dem, som beder ham derom, giver Jesus Helligånden, for det er nødvendigt, at enhver troende befries fra forurening på samme måde som fra lovens forbandelse og fordømmelse. Ved Helligåndens virken og sandhedens retfærdiggørelse, bliver den troende skicket til Himmels forgårde, for Kristus virker i os, og hans retfærdighed er over os. Uden dette vil ingen sjæl være berettiget til Himmelen. Vi ville ikke føle os tilpas i Himmelen, medmindre vi var kvalificerede til dens hellige atmosfære ved Åndens indflydelse og Kristi retfærdighed.

[47]

Hvis vi ønsker adgang til Himmelen, må vi opfylde lovens krav: »Du skal elske Herren din Gud af hele dit hjerte og med hele din sjæl og med hele din styrke og hele dit sind, og din næste som dig selv.« Luk. 10, 27. Det kan vi kun gøre, når vi i tro griber Kristi retfærdighed. Når vi betragter Jesus, får vi et levende, voksende

princip i vore hjerter. Helligånden udfører arbejdet, og den troende går fremad fra nåde til nåde, fra kraft til kraft, fra karakterstyrke til karakterstyrke. Han indretter sig efter Kristi billede, indtil han i åndelig vækst når det mål, som er Kristi fylde. På denne måde gør Kristus en ende på syndens forbandelse og frier den troende sjæl fra dens indvirken og indflydelse.

Er der noget mellem mig og Gud?

[48] Kristus alene er i stand til at udrette dette, for han »måtte . . . i et og alt blive sine brødre lig, for at han i sin tjeneste for Gud kunne blive en barmhjertig og trofast ypperstepræst til at sone folkets synder. Thi som den, der selv er blevet fristet og har lidt, kan han komme dem til hjælp, som fristes.« Heb. 2, 17. 18. Forligelse betyder, at enhver hindring mellem sjælen og Gud er blevet fjernet, og at synderen fatter, hvad Guds tilgivende kærlighed betyder. På grund af det offer, som Kristus bragte for faldne mennesker, kan Gud i sin retfærdighed tilgive den overtræder, som tager imod Kristi fortjenester. Kristus var den kanal, igennem hvilken barmhjertighed, kærlighed og retfærdighed kunne flyde fra Guds hjerte til synderens hjerte. »Han er trofast og retfærdig, så han tilgiver os vore synder og renser os fra al uretfærdighed.« I Joh. 1. 9. ...

Enhver sjæl kan sige: »Ved hans fuldkomne lydighed har han opfyldt lovens fordringer, og mit eneste håb finder jeg ved at se hen til ham som min stedfortræder og sikkerhed, ham, som på fuldkommen måde adlød loven for mig. Ved tro på hans fortjenester er jeg fri for lovens fordømmelse. Han iklæder mig sin retfærdighed, som er et svar på alle lovens fordringer. Jeg er fuldkommen i ham, som bringer den evige retfærdighed. Han fremstiller mig for Gud i den pletfri klædning, i hvilken ikke en tråd er vævet af noget menneskeligt væsen. Alt kommer fra Kristus, og al ære, hæder og majestæt skal gives til Guds Lam, som borttager verdens synd.«

[49] Mange mener, at de må vente på at få en særlig tilskyndelse for at komme til Kristus; men det er blot nødvendigt at komme i al oprigtighed og bestemme at tage imod de tilbud om barmhjertighed og nåde, som er blevet os givet. Vi bør sige: »Kristus døde for at frelse mig. Herrens ønske er, at jeg skal frelses. Jeg vil komme til Jesus, just som jeg er og uden at vente. Jeg vil stole på løftet. Når Kristus drager mig, vil jeg svare.« Apostlen siger: »Med hjertet tror man til retfærdighed.« Rom. 10, 10. Ingen kan tro med hjertet til

retfærdighed og modtage retfærdiggørelse ved troen, samtidig med at han udfører ting, som Guds ord forbyder eller forsømmer nogen af ham kendte pligter.

Gode gerninger. troens frugt

Ægte tro viser sig ved gode gerninger, for gode gerninger er troens frugt. Medens Gud virker på hjertet, og mennesket overgiver sin vilje til Gud og samarbejder med Gud, udfører han i livet, hvad Gud virker i ham ved Helligånden, og der bliver harmoni mellem hjertets hensigter og det, man udretter i livet. Enhver synd må afstås fra som den afskyelige ting, der korsfæstede livets og ærens herre, og den troende må være i besiddelse af en fremadskridende erfaring ved stadig at udføre Kristi arbejde. Det er ved stadig overgivelse af viljen, ved stadig lydighed, at retfærdiggørelsens velsignelse bibeholdes. [50]

De, som er blevet retfærdiggjorte ved tro, må have mod til at vandre på Herrens vej. Det er klart, at et menneske ikke retfærdiggøres ved tro, når hans gerninger ikke svarer til hans bekendelse. Jakob siger: »Du ser altså, at troen virkede sammen med hans gerninger, og ved gerningerne nåede troen sin fuldendelse.« Jak. 2, 22.

Den tro, som ikke frembringer gode gerninger, retfærdiggør ikke sjælen. »I ser altså, at det er af gerninger, et menneske bliver retfærdiggjort, og ikke af tro alene.« hk. 2, 24. »Abraham troede Gud, og det blev regnet ham til retfærdighed.« Rom. 4, 3.

Hvor der er tro, kommer gode gerninger til syne. Syge bliver besøgt, de fattige bliver hjulpet, de faderløse og enkerne bliver heller ikke forsømt, De, som intet tøj har, bliver beklædt, og de eksistensløse bliver bispist. Kristus gik omkring og gjorde godt, og når mennesket er forenet med ham, elsker de Guds børn, og ydmyghed og sandhed leder deres skridt. Udtrykket i deres ansigter åbenbarer deres erfaring, og andre mennesker kan se på dem, at de har været hos Jesus og lært af ham. Kristus og den troende bliver et, og hans karakterskønhed åbenbares i dem, som er levende forbundet med kraftens og kærlighedens kilde. Kristus råder over den retfærdiggørende retskaffenhed og den helliggørende nåde. [51]

Alle kan komme til ham og modtage af hans fylde. Han siger: »Kom hid til mig, alle I, som er trætte og tyngede af byrder, og jeg vil give jer hvile.« Matt. 11. 28. Hvorfor så ikke kaste al vantro til side og følge Jesu ord? Du ønsker hvile, du længes efter fred. Sig så af hele hjertet: »Herre Jesus, jeg kommer, fordi du har givet

mig denne indbydelse.« Tro på ham med urokkelig tro, og han vil frelse dig. Har du set hen til Jesus, som er din tros ophavsmand og fuldender? Har du betragtet ham, som er fuld af sandhed og nåde? Har du modtaget den fred, som Kristus alene kan give? Hvis du ikke har, så overgiv dig til ham og søg ved hans nåde at opnå en karakter, som er ædel og ophøjet. Søg efter at opnå en stadig, beslutsom og frejdig ånd. Drag næring af Kristus, som er livets brød, og så vil du lægge hans karakters og ånds ynde for dagen. *Selected Messages*, 1.

[52] bind, s. 389-398.

Gud har også regler

Vort eneste ansvar

Som den øverste regent for universet har Gud forordnet love, som skal regere ikke alene alle levende væsener, men hele naturens gang. Alt, enten stor eller småt, levende og livløse ting, følger bestemte love, som ikke kan ignoreres. Der er ingen undtagelser til denne regel, for intet af det, den guddommelige hånd har skabt, er blevet glemt af det guddommelige sind. Men medens alt i naturen regeres af naturens love, er mennesket alene som et intelligent væsen, i stand til at forstå dens krav, og ansvarlig overfor den moralske lov. Mennesket alene, hans skabningers mesterværk, har Gud givet en samvittighed, som kan forstå den guddommelige lovs hellige krav, og et hjerte, som er i stand til at elske den som hellig, retfærdig og god; og af mennesket fordres der øjeblikkelig og fuldstændig lydighed. Og dog tvinger Gud det ikke til at adlyde; mennesket er en frit stillet, moralsk personlighed. [53]

Spørgsmålet om menneskets personlige ansvar forstås kun af få, og dog er det en sag af den allerstørste betydning. Det er muligt for enhver af os at adlyde og leve, eller vi kan også overtræde Guds lov, trodse hans autoritet og få en passende straf. Til hver eneste sjæl kommer spørgsmålet med kraft: »Skal jeg adlyde Himmels stemme, de ti ord, som blev udtalt på Sinai, eller skal jeg følge mængden, som ned tramper denne flammende lov?« For dem, som elsker Gud, vil det være den største glæde at holde hans bud og gøre, hvad der behager ham. Men det naturlige hjerte hader Guds lov og kæmper imod dens hellige forordninger. Mennesker har lukket deres sjæle for det guddommelige lys og nægtet at vandre i det, når det skinner på dem. De ofrer hjertets renhed, Guds velvilje og deres håb om Himmelen, for selvisk tilfredsstillelse eller verdslig vinding.

Salmisten siger: »Herrens lover fuldkommen.« Sal. 19, 8. Hvor vidunderlig i dens enkelthed, dens alsidighed og fuldkommenhed er ikke Jehovas lov! Den er så kortfattet, at vi let kan huske hver forskrift udenad, og dog er den så vidtomspændende, at den udtrykker [54]

hele Guds vilje og har kendskab til ikke alene hjertets ydre handlinger, men dets tanker og hensigter, dets ønsker og sindsbevægelser. Det kan menneskelige love ikke gøre. De kan kun tage sig af de synlige handlinger. En mand kan være overtræder og alligevel være i stand til at skjule sine misgerninger for det menneskelige øje. Han kan være forbryder - tyv, morder eller ægteskabsbryder - men så længe han ikke er opdaget, kan loven ikke dømme ham skyldig. Guds lov lægger mærke til misundelse, skinsyge, hid, ondskab, hævngrighed, begær og herskesyge, som strømmer gennem sjælen, men endnu ikke har fundet udtryk i ydre handling, fordi anledningen, men ikke viljen, manglede. Og disse syndige følelser vil blive taget i betragtning den dag, da Gud bringer hver gerning »for retten, når han dømmer alt, hvad der er skjult, være sig godt eller ondt«. Præd. 12, 14.

Lydighed bringer lykke

[55] Guds lover ligetil og let forståelig. Der er mennesker, som praler af, at de kun tror, hvad de kan forstå, og som glemmer, at der er gåder i det menneskelige liv og Guds magts ytringsformer i naturens virken, gåder, som den dybeste filosofi og den mest omfattende forskning er ude af stand til at forklare. Men der er ikke noget gådefuldt i Guds lov. Alle kan forstå de store sandheder, som den giver udtryk for. Den svageste forstand kan forstå disse regler; den mest uvidende kan indordne sit liv og danne en karakter, som svarer til den guddommelige målestok. Hvis menneskene efter bedste evne ville adlyde denne lov, ville de få åndelig styrke og dømmekraft til at forstå mere af Guds hensigter og planer. Og denne hjælp ville være dem til gavn ikke alene i dette liv, men igennem evigheden, for hvor langt vi end kommer i at kende og forstå Guds visdom og kraft, vil der altid være en uendelighed forude.

Den guddommelige lov kræver, at vi skal elske Gud over alt og vor næste som os selv. Uden at udøve denne kærlighed vil den højeste bekendelse være det bare hykleri. ...

[56] At adlyde loven er tvingende nødvendigt ikke blot for vor egen frelse, men for vor egen lykke og deres lykke, som vi er forbundet med. »Megen fred har de, der elsker din lov, og intet skal blive til anstød for dem, »Sal. 119, 165, siger Guds inspirerede ord. Og dog fremholder ufuldkomne mennesker denne hellige, retfærdige og gode lov, denne frihedens lov, som Skaberen selv har afpasset til

menneskenes behov, som et trældomsåg, et åg, som intet menneske kan bære. Men det er synderen, som betragter loven som et tungt åg. Det er overtræderen, som ikke kan se noget smukt i dens forskrifter. Det er det kødelige sind, som ikke bøjer sig »under Gud lov, og det kan heller ikke gøre det.« Rom. 8, 7.

Hinsides »Du må ikke«

Vi lever i en tidsalder med stor ondskab. Masser af mennesker er slave bundet af syndige skikke og onde vaner, og de lænker, som binder dem, er svære at bryde. Ondskab som en oversvømmelse fører verden bag lyset. Forbrydelser, som næsten er for frygtelige til at kunne nævnes, forekommer dagligt. Og alligevel er der mænd, som foregiver at være vægtere på Zions mure, som lærer, at loven var bestemt for jøderne alene og blev afskaffet, da de herlige forrettigheder viste sig, som begyndte den evangeliske tidsalder. Er der ikke en sammenhæng mellem den nuværende retsløshed og kriminalitet og det faktum, at præster og mennesker mener og lærer, at loven ikke længer har bindende virkning?

Guds lovs fordømmende magt omfatter ikke alene de ting, vi gør, men også de ting, vi ikke gør. Vi kan ikke retfærdiggøre os selv, når vi undlader at gøre det, som Gud kræver. Vi skal ikke alene holde op med at gøre det onde, men vi må også lære at gøre det gode. Gud har givet os kræfter, som skal benyttes til gode gerninger, og hvis disse kræfter ikke bruges, vil vi ganske bestemt blive anbragt blandt de dårlige og dovne tjenere. Det er muligt, vi ikke har begået slemme synder; sådanne overtrædelser står måske ikke indskrevet imod os i Guds bog, men den kendsgerning, at vore gerninger ikke er indskrevet som rene, gode, ophøjede og ædle, og som viser, at vi ikke har forvaltet vore betroede talenter på bedste måde, sætter os under fordømmelse.

Guds lov eksisterede, før mennesket blev skabt. Den var tilpasset hellige væseners betingelser; selv engle lod sig lede af den. Efter syndefaldet forblev retfærdighedens principper uforandrede. Intet blev taget bort fra loven, ikke en af de hellige forskrifter kunne forbedres. Og som loven har eksisteret lige fra begyndelsen, vil den fortsætte med at eksistere gennem evighedens endeløse tidsaldre. »For længst vandt jeg indsigt af dine vidnesbyrd, thi du har grundfæstet dem for evigt.« Sal. 119, 152. *Selected Messages, 1. bind, side 216-220.*

[57]

[58]

Forholdet mellem tro og gerninger

Et levende vidnesbyrd

»Uden tro er det umuligt at have hans velbehag; thi den, som kommer til Gud, må tro, at han er til og lønner dem, der søger ham.« Rom. 11, 6. Der er mange i den kristne verden, som hævder, at alt det, som er nødvendigt for at blive frelst, er at have tro; gerninger er uden betydning, tro er det eneste nødvendige. Men Guds ord fortæller os, at »tro uden gerninger er gold«, når den er alene.

[59] Mange nægter at adlyde Guds bud, og alligevel gør de et stort nummer ud af tro. Men tro må have et grundlag. Guds løfter er alle givet på betingelser. Hvis vi gør hans vilje, hvis vi vandrer i sandhed, så kan vi bede om, hvad vi vil, og det skal blive givet os. Når vi alvorligt bestræber os for at være lydige, vil Gud høre vore bønner, men han vil ikke velsigne os i ulydighed. Hvis vi vælger at være ulydige imod hans bud, kan vi råbe lige så meget, vi vil: »Tro, tro, hav blot tro,« og svaret vil komme tilbage fra Guds sikre ord: »Tro uden gerninger er gold.« En sådan tro vil kun være baseret på »et rungende malm eller en klingende bjælde.«

For at kunne få fordel af Guds nåde, må vi gøre vor del; vi må arbejde trofast og bære frugt, som er omvendelsen værdig. Vi er Guds medarbejdere. Det er ikke meningen, du skal sidde i uvirksomhed og vente på en eller anden stor anledning, for at kunne gøre et stort arbejde for Mesteren. Du må ikke forsømme din pligt, som ligger direkte på din sti, men du må gøre det bedste ud af de anledninger, som åbner sig omkring dig. Du må fortsætte med at gøre det allerbedste i livets små anledninger, og tage det arbejde, som Gud i sin forudviden har givet dig, op af hele hjertet og med troskab. Hvor lille arbejdet end er, må du udføre det med samme grundighed, som du ville et større arbejde. Din trofasthed vil blive påskønnet i Himmels optegnelser.

[60] Du behøver ikke at vente på, at vejen skal blive jævnet foran dig; gå til arbejdet for at få det bedste ud af dine betroede talenter. Du skal ikke bryde dig om, hvad verden tænker om dig. Lad dine ord,

din sjæl og dine handlinger være et levende vidnesbyrd om Jesus, og Herren vil sørge for, at det vidnesbyrd til hans ære, afgivet i et velordnet liv og under en gudfrygtig samtale, vil blive uddybet og tiltage i styrke. Det er muligt, resultatet aldrig bliver set på Jorden, men det vil blive åbenbaret for Gud og engle.

Hvad er min del?

Vi må gøre alt, vi kan, af vor del for at stride troens gode strid. Vi må kæmpe, arbejde, stræbe og anstrenge os til det yderste for at komme ind ad den snævre port. Vi må stadig have Herren for os. Med rene hænder og rene hjerter må vi forsøge at ære Gud på alle måder. Hjælp er blevet stillet til vor rådighed hos ham, som er i stand til at frelse. Sandhedens ånd og lys vil levendegøre os og forny os ved sin gådefulde virken; thi al vor åndelige fremgang kommer fra Gud, ikke fra os selv. Den sande arbejder vil have guddommelig kraft til sin hjælp, men den, som går ledig, vil ikke blive holdt oppe af Guds Ånd.

På en måde bliver vi overladt til vor egen energi. Vi må stræbe alvorligt for at være nidkære og for at angre, rense vore hænder og lutre vore hjerter for enhver besmittelse. Vi må opnå den højeste standard og tro, at Gud vil hjælpe os i vore anstrengelser. Vi må [61] søge, om vi dog kunne finde - og søge i tro. Vi må banke på, at døren kan blive åbnet for os. Bibelen lærer, at alt med hensyn til vor frelse afhænger af vor egen virkemåde. Hvis vi går fortabt, falder ansvaret helt og holdent tilbage på os selv. Hvis de rette foranstaltninger er gjort, og vi tager imod Guds betingelser, kan vi besidde det evige liv. Vi må komme til Kristus i tro, vi må være omhyggelige for at kunne gøre vort kald og vor udvælgelse sikker.

En uvirksom tro?

Syndsforgiveness loves den, som angrer og tror; livets krone vil være dens belønning, som er tro til enden. Vi kan vokse i nåde ved at gøre fremskridt i den nåde, vi allerede har. Vi må holde os selv uplettet af verden, hvis vi ikke vil anklages på vor Herres Jesu Kristi dag. Tro og gerninger går hånd i hånd, de arbejder harmonisk sammen i kampen for at vinde sejr. Gerninger uden tro er døde, og tro uden gerninger er gold. Gerninger vil aldrig frelse os; det er Kristi fortjeneste, som vil være til nytte for os. Gennem troen på ham vil Kristus gøre alle mangelfulde anstrengelser, så de bliver antaget af Gud. Troen, som [62] vi skal have, er ikke en uvirksom tro. Frelsende tro er den, som

arbejder i kærlighed, og som lutrer sjælen. Den, som løfter hellige hænder til Gud og beder uden vrede og tvivl, vil vandre forstandigt på Guds buds veje.

Hvis vi skal have vore synders tilgivelse, må vi først have forståelsen af, hvad synd er, så at vi kan angre og bære frugter, som er omvendelsen værdige. Vi må have en solid grund vold for vor tro; den må bygges på Guds ord, og dens resultater vil ses i lydighed over for Guds udtrykte vilje. Apostlen siger: »Uden hellighed skal ingen se Herren.«

Vel afbalanceret

Tro og gerninger vil holde os vel afbalanceret og give os fremgang i arbejdet med at fuldkommengøre den kristne karakter. Jesus siger: »Ikke enhver, der siger til mig ›Herre, Herre!‹ skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min himmelske Faders vilje.« I det han talte om det daglige brød, sagde apostlen: »Thi allerede da vi var hos jer, indskærpede vi jer, at den, der ikke vil arbejde, skal heller ikke have føden.« Samme regel gælder for åndelig føde. Hvis nogen vil have det evige livs brød, lad ham anstrenge sig for at få det.

Vi lever i en vigtig og interessant periode af verdens historie. Vi behøver mere tro, end vi har haft indtil nu. Vi har brug for et fastere greb fra oven. Satan arbejder af al magt for at vinde sejr over os, for han ved, at han har kun kort tid til at arbejde i. Paulus levede i frygt og bæven, mens han arbejdede på sin egen frelse; og burde vi ikke frygte, for at det løfte, som er blevet os givet, at nogen af os skulle synes ikke at nå det og vise os selv uværdige til det evige liv? Vi burde våge og bede og stræbe med fortvivlede anstrengelser for at kunne gå ind gennem den snævre port.

Der er ingen undskyldning for synd eller ligegyldighed. Jesus har vist vejen, og han ønsker, vi skal følge i hans fodspor. Han har lidt, han har ofret sig, som ingen af Os kan gøre det, for at han kunne bringe frelsen inden for vor rækkevidde. Vi behøver ikke være mismodige. Jesus kom til denne verden for at bringe Guds kraft til mennesket, så at vi ved hans nåde kunne blive forvandlet til at ligne ham.

Så godt jeg kan - hvordan?

Når man af hjertet ønsker at adlyde Gud, når man gør sig hæderlige anstrengelser for at opnå det, tager Jesus imod denne indstilling og denne anstrengelse som et menneskes bedste tjeneste, og så erstatter

han det, der mangler, med sin egen guddommelige fortjeneste. Men han antager ikke dem, som foregiver at tro på ham og alligevel er utro overfor hans Faders bud.

Vi hører ikke så lidt om tro, men vi burde høre meget mere om gerninger. Mange bedrager deres egne sjæle ved at leve en sorgløs, letkøbt og korsløs religion. Men Jesus siger: »Hvis nogen vil gå i mit spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig!« 1)

Ligesom to årer

Hvis vi er tro i at gøre vor del, idet vi samarbejder med ham, vil Gud arbejde gennem os, så at vi udfører det, som Gud gerne vil. Men Gud kan ikke arbejde gennem os, hvis vi ikke gør os nogen anstrengelser. Hvis vi vil opnå det evige liv, må vi arbejde og arbejde alvorligt. . . . [65] Lad os ikke vildlede af den ofte gentagne påstand: »Alt, du har at gøre, er at tro.« Tro og gerninger er de to årer, som må bruges lige meget, hvis vi ønsker at skabe os en vej op ad floden imod vantroens modstrøm, »Troen, hvis den ikke har gerninger, er ... i sig selv død.« Den kristne er et menneske, som både tænker sig om og er praktisk. Hans tro er fast forankret i Kristus. Ved tro og gode gerninger holder han sin åndelighed stærk og sund, og hans åndelige styrke vokser, alt efter som han stræber efter at gøre Guds gerninger. 2)

Forkynd et vel afbalanceret budskab

Lad mine brødre være meget omhyggelige med, hvordan de forkyn- der budskabet om tro og gerninger for folket, så at deres tanker ikke bliver forvirrede. . . .

Lad ingen fremkomme med den ide, at mennesket har lidt eller ingenting at gøre i det store arbejde med at vinde sejr, for Gud gør ikke noget for et menneske uden hans medvirken. Sig heller ikke, at efter at du har gjort alt det, du kan fra din side, vil Jesus hjælpe dig. Kristus sagde: »Skilt fra mig kan I slet intet gøre.« Joh. 15, 5. Fra først til sidst må mennesket være en, som arbejder sammen med Gud. [66] Med mindre Helligånden arbejder på det menneskelige hjerte, vil vi snuble og falde ved hvert skridt. Menneskets egne anstrengelser er intet mindre end værdiløse, men samarbejde med Kristus betyder sejr. . . .

Efterlad aldrig det indtryk i nogens sind, at der er lidt eller ingenting, som kan gøres fra menneskets side, men lær det hellere at

samarbejde med Gud, så at det må have lykke i kampen for at vinde sejr.

Lad ingen sige, at gerninger ingenting har at gøre med den rang eller stilling, du indtager over for Gud. I dommen vil domsafsigelsen bero på enten, hvad der er blevet gjort, eller hvad der er blevet forsømt. Matt. 25, 34-40.

[67] Anstrengelse og arbejde forlanges af den, som har modtaget Guds nåde, for det er frugten, som gør det indlysende, hvilket træ det drejer sig om. Skønt et menneskes gode gerninger uden tro på Jesus er lige så værdiløse som Kains offer, vil de dog, dækket af Kristi fortjeneste, vidne om, at gerningsmanden er værdig til at arve evigt liv. Det, som i verden betragtes som moralitet, når ikke op til den guddommelige målestok og har ikke mere fortjeneste i Himmelen end Kains offer havde. 3)

1) *Signs of the Times*. 16. juni 1890. (*Morgenandagt i Base!, Schweiz 17. sept. 1885*).

2) *Review and Herald*, 11. juni 1901.

[68] 3) *Selected Messages*, 1. bind, side 379-382. (*Fra et brev til en prædikant for at advare ham imod at være for énsidig i sin fremstilling, se side 377-379.*)

Frelst alene »i Kristus«

»Han vil frelse mig nu«

Den fortabte synder siger måske: »Jeg er en fortabt synder, men Kristus kom for at søge og frelse det, som er fortabt. Han siger: »Jeg er ikke kommet at kalde retfærdige, men syndere til omvendelse«. Mark. 2,17 (ældre dansk oversættelse). Jeg er en synder, og han døde på Golgatas kors for at frelse mig. Jeg behøver ikke at være ufrelst et øjeblik længer. Han døde og opstod igen for at retfærdiggøre mig, og han vil frelse mig nu. Jeg tager imod den tilgivelse, han har lovet.«

1)

Den, som angrer sin synd og tager imod den gave, som er Guds Søns liv, kan ikke blive overvundet. Når han i tro tager imod den guddommelige natur, bliver han et Guds barn. Han beder, han tror. Når han bliver fristet eller på anden måde sat på prøve, påberåber han sig den kraft, som Kristus døde for at give, og så sejrer han ved Kristi nåde. Det behøver enhver synder at forstå. Han må angre sin synd, han må tro på Kristi styrke og tage imod denne styrke for at blive frelst og holdt borte fra synd. Hvor taknemmelige burde vi ikke være for at kende Kristi eksempel! 2)

[69]

Hvorfor græmme sig?

Livet i Kristus er et liv i hvile. Du vil måske ikke altid føle de stærke stemninger, men du bør have en stadig fredfyldt fortrøstning til Gud. Dit håb er ikke i dig selv, men i Kristus. Din svaghed er forenet med hans styrke, din uforstand med hans visdom, din skrøbelighed med hans uendelige magt. . . .

Vi må ikke hengive os til bekymringer og frygt angående vor egen frelse ved at gøre selvet for meget til midtpunkt, for det vender sjælen bort fra kilden til vor styrke. Overlad omsorgen for din sjæl til Gud og forlad dig på ham. Lad din tale og dine tanker dreje sig om Kristus og dit eget selv forsvinde i ham. Bortkast al tvivl; hold op med din frygt. Sig med apostelen Paulus: »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke længere mig, der lever, men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds

[70]

Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.« Gal. 2, 19. 20. Hvil i Gud. Han er mægtig til at bevare det, som du har betroet ham. Hvis du overlader dig i hans hænder, så vil han lade dig mere end sejre ved ham, som har elsket dig. 3)

Noget, du kan stole på

»Han, som ved sin egen forsoning skaffede mennesket en uendelig rigdom af åndelig kraft, vil ikke undlade at benytte denne kraft til vort bedste. »« I hele Satans hær findes der ingen magt, der kan besejre en eneste sjæl, som i barnlig tillid overlader sig til Kristus.« 4)

»Overflod af nåde er blevet tilvejebragt, så at den troende sjæl kan blive holdt fri for synd.« 5)

[71] »I ham har vi et fuldkomment offer, et ubegrænset offer, en mægtig Frelser, som helt og fuldt kan frelse dem, som kommer ti! Gud ved ham. I kærlighed konuner han for at åbenbare Faderen, for at forlige mennesket med Gud, for at gøre ham til en ny skabning, som er fornyet efter dens billede, som skabte ham.« 6)

Peters problem

Det onde, der førte til Peters fald lidet han fornægtede Kristus, da denne blev forhørt] . . ., viser sig at være årsag til tusinders fald i dag. Der er ikke noget, der er mere anstødelig for Gud eller farligt for mennesket end stolthed og indbildskhed. Af alle synder er den den mest håbløse, den, der er vanskeligst at aflægge.

Peters fald skete ikke pludseligt, men gradvis. Selvtillid fik ham til at tro, at han var frelst, og skridt for skridt blev taget på vejen, der førte nedad, indtil han fornægtede sin Mester. Vi kan aldrig være sikre, når vi stoler på os selv, eller føle, at vi kan være trygge over for fristelser, så længe vi er i denne verden. De, der antager Frelseren, burde aldrig oplæres til at sige og føle, at de er frelst, hvor oprigtig deres omvendelse end måtte være. *) [Se fodnoten side 72J. Dette er vildledende. Alle bør lære at nære håb og tro, men selv når vi [72] overgiver os til Kristus og ved, at han har antaget os, er vi ikke uden for fristelsernes rækkevidde. Guds ord siger: »Mange skal sigtes, renses og lutres.« Dan. 12, 10. Kun den, der holder ud i prøvelsen, vil modtage livets krone. Jak. 1, 12.

De, der antager Kristus og i deres første tillidsfuldhed siger: »Jeg er frelst,« står i fare for at stole på sig selv. De taber deres egen svaghed af syne og glemmer, at de stadig behøver guddommelig

kraft. De står uforberedte overfor Satans snarer, og når fristelserne kommer, falder mange ligesom Peter i syndens dyb. Vi bliver påmindet: »Derfor skal den, der mener at stå, tage sig i agt, at han ikke falder.« 1 Kor. 10, 12. Vor eneste sikkerhed består i, at vi aldrig stoler på os selv, men forlader os på Kristus. 7)

Del er den kristnes privilegium at vide, at når han antager Kristus er han frelst fra sine synder og kan glæde sig i denne frelse. Men hverken Bibelen eller str. Whites skrifter støtter den populære lære: »En gang frelst, altid frelst.« En person kan være frelst i dag, men ved ikke at holde blikket fæstet på Jesus og daglig vokse i ham, kan han blive selvsikker og fortabt i morgen. Apostlen Paulus erklærede: »Jeg dør daglig.« På en måde er omvendelse en daglig erfaring. [73]

Studér nøje den advarsel, som drages af lektien i Peters liv. Læs den i hele dens sammenhæng og i forbindelse med en lignende udtalelse, som følger. Du vil finde, at dette indviklede skriftsted forklarer sig selv. Vor Herre ønsker, at enhver kristen skal glæde sig over frelsen, den frelse, han daglig nyder. Og når man spørger: »Er du frelst?«, kan han med sikkerhed svare ja. Han vil forklare, at denne erfaring er resultatet af stadig afhængighed af Gud og af daglig kristelig vækst. - White Trustees.

Vær aldrig »tilfreds«

Der er mange, som bekender Kristus, men som aldrig bliver modne kristne. De erkender, at mennesket er faldet, og dets evner er svækkede, at det er ude af stand til at gøre en moralsk indsats, men de siger, at Kristus har båret alle byrder, alle lidelser, enhver selvfornægtelse, og de er villige til at lade ham bære dem. De siger, at der er intet for dem at gøre udover at tro; men Kristus siger: »Hvis nogen vil gå i mil spor, skal han fornægte sig selv og tage sit kors op og følge mig.« Matt. 16, 24. Jesus holdt Guds bud. ...

Vi må ikke forblive i en situation, hvor vi er tilfredse og holder op med at gøre fremgang og sige: »Jeg er frelst«. Hvis man nærer en sådan ide, vil bevæggrundene til at våge, til bøn og til at gøre en alvorlig anstrengelse for at gå fremad for at nå højere mål ophøre med at eksistere. Ingen helliggjort tunge vil blive fundet, som udtaler disse ord, før Kristus kommer, og vi går ind gennem portene i Guds stad. Da kan vi med den største berettigelse give Gud og Lammet ære for en evig forløsning. Så længe mennesket er fuldt af svaghed [74]

- for selv kan han ikke frelse sin sjæl - skulle han aldrig vove at sige: »Jeg er frelst.«

Det er ikke den, som tager rustningen på, som kan være stolt af at have sejret, for han må kæmpe og vinde sejren. Det er den, som holder ud indtil enden, som skal blive frelst. 8)

Forbindelse med Kristus - foregiven eller ægte

Der er både troende og ikke-troende i menigheden. Kristus fremstiller disse to klasser i lignelsen om vintræet og grenene. Han formaner sine efterfølgere: »Bliv i mig, så bliver jeg også i jer. Ligesom grenene ikke kan bære frugt af sig selv, men kun hvis den bliver på vintræet, således kan I heller ikke, uden I bliver i mig. Jeg er vintræet, I er grenene. Den, Som bliver i mig, og jeg i ham, han bærer megen frugt; thi skilt fra mig kan I slet intet gøre.« Joh. 15, 4. 5.

[75] Der er stor forskel mellem en foregiven og en virkelig forbindelse med Kristus ved tro. En trosbekendelse bringer et menneske ind i menigheden, men beviser ikke, at det har en levende forbindelse med det levende vintræ. Der gives en regel, ved hvilken en sand discipel kan skelnes fra dem, som foregiver at følge Kristus, men ikke tror på ham. Den første klasse bærer frugt, den anden derimod er uden frugt. Den ene bliver ofte behandlet med Guds beskæringskniv, så at den kan bære mere frugt, den anden skulle forlængst som visne grene være adskilt fra det levende vintræ. . . .

Fibrene i grenen er næsten identiske med vintræets. Liv, styrke og frugtbarhed flyder uhindret og stadig fra stammen ud i grenene. Roden sender sin næring gennem grenene. Sådan er den sande troendes forhold til Kristus. Han bliver i Kristus og får sin næring fra ham.

Det er personligt

Dette åndelige forhold kan kun oprettes ved at praktisere personlig tro. Troen må fra vor side udtrykke den største forkærlighed, fuldkommen fortrøstning og fuldstændig koncentration. Vor vilje må fuldstændig give efter for den guddommelige vilje; vore følelser, vore ønsker, vore interesser og vor ære må blive et med Kristi riges fremgang og hans sags ære, idet vi stadig modtager hans nåde, og Kristus stadig tager imod taknemmelighed fra os.

[76] Når denne fortrolige forbindelse og fællesskabet er dannet, bliver vore synder lagt på Kristus; hans retfærdighed bliver tilregnet os. Han blev gjort til synd for os, for at vi kunne blive Guds retfærdighed

i ham. Vi har adgang til Gud ved ham. Vi bliver taget imod »i den elskede«. ...

Det var, da Kristus skulle til at tage afsked med sine disciple, at han gav dette smukke symbol på sin forbindelse med de troende. Han havde fortalt dem om den nære forbindelse med ham selv, som skulle hjælpe dem til at opretholde det åndelige liv, når hans personlige nærværelse var ophørt. For rigtig at gøre indtryk på deres sind gav han dem vintræet som det mest rammende og passende billede. >>

Alle Kristi efterfølgere har en lige så dyb interesse i denne lektie, som disciplene havde, da de lyttede til hans ord. Under frafaldet vendte mennesket sig bort fra Gud. Adskillelsen var stor og frygtelig; men Kristus havde gjort en udvej for at knytte os til sig selv. Det ondes magt er i den grad blevet et med den menneskelige natur, at intet menneske kan vinde sejr undtagen ved at være forenet med Kristus. Ved denne forening modtager vi moralsk og åndelig styrke. Hvis vi har Kristi Ånd, vil vi være til ære og velsignelse for mennesker og forherlige Gud. [77]

Faderen er vingårdsmanden. Han beskærer enhver frugt bærende gren med dygtighed og nænsomt. De, som nu har del i Kristi lidelser og skam, vil herefter få del i hans herlighed. Han »skammer . . . sig ikke ved at kalde dem brødre.« Hans engle tjener dem. Ved sin genkomst vil han komme som Menneskesøn, således at han endog i sin herlighed gør sig til et med menneskeheden. Til dem, som har forenet sig med ham, siger han: »Glemmer en kvinde sit diende barn«, ... »jeg glemmer dig ej. Se, i mine hænder har jeg tegnet dig«, dig har jeg altid for øje.

Beskæring af grenene

O, hvilket utroligt privilegium, der bliver os tilbudt!

Vil vi udfolde vore alvorligste anstrengelser for at danne dette forbund med Kristus, ved hvilket alene disse velsignelser kan opnås? vil vi afstå fra vore synder ved hjælp af retfærdighed og standse vore overtrædelser ved at vende os til Herren? Skepsis og vantro er udbredt. Kristus stillede dette spørgsmål: »Når Menneskesønnen kommer, mon han så vil finde troen på Jorden?« Vi må opelske en levende, virksom tro. Vor tros bestandighed er betingelsen for forbundets vedvaren. [78]

Et forbund med Kristus ved ›levende tro er holdbart. Ethvert andet forbund vil forgå. Det var Kristus, som først valgte os og betalte en uendelig stor pris for vor forløsning; og den virkelig troende vælger Kristus som den første og den sidste og bedste i alle ting. Men forbundet koster os noget. Det er et forbund med absolut afhængighed, som skal sluttes af en stolt natur. Alle, som indgår i dette forbund må føle, at de behøver Kristi forsonende blod. Hjertet må forandres. De må overgive deres egen vilje til Guds vilje. Der vil blive en strid mellem ydre og indre hindringer. Der må udføres et pinefuldt arbejde for at blive frigjort og ligeledes for at blive tilsluttet. Stolthed, selviskhed, forfængelighed, verdslighed - ja synd i alle former - må overvindes, hvis vi skal indgå et forbund med Kristus. Grunden til, at mange finder kristenlivet så uendelig hårdt, og hvorfor de er så vægelsindede og så foranderlige er, at de prøver at slutte sig til Kristus uden først at frigøre sig fra de afguder de værner om.

[79] Efter at forbundet med Kristus er indgået, kan det kun opretholdes ved alvorlig bøn og utrættelige anstrengelser. Vi må stå imod, vi må opgive, vi må besejre selvet. Ved Kristi nåde, ved mod, ved tro og ved agtpågivenhed kan vi vinde sejr. 9)

1) Selected Messages, 1. bind, side 392.

2) Samme, side 224.

3) Vejen til Kristus, side 71, 72.

4) Lys over Hverdagen, 1, side 150.

5) Selected Messages, 1. bind, side 394.

6) Samme, side 321.

7) Lys over Hverdagen, 1, side 147, 148.

8) Selected Messages, 1. bind, side 313-315.

[80] 9) Testimonies, 5. bind, side 228-231.

Pas på efterligninger

Dette er beviset

»Til læren og vidnesbyrdet! Således skal visselig de komme til at tale, som nu er uden morgenrøde.« Es. 8, 20. Guds folk har fået an. vist den hellige skrift som deres værn mod falske læreres indflydelse og mørkets ånders bedrageriske magt. Satan benytter ethvert tænkeligt middel til at forhindre menneskene i at få kendskab til Bibelen, for« dens utvetydige udtalelser åbenbarer hans bedragerier. Hver gang der sker en vækkelse inden for Guds værk, bliver Satan endnu mere foretagsom, og nu bruger han al sin kraft i den sidste kamp mod Kristus og hans tilhængere. Vi skal snart se hans sidste store bedrag. Antikrist skal åbenlyst gøre sine forunderlige gerninger. Efterligningen skal have så stor lighed med sandheden, at det kun vil være muligt at skelne mellem løgn og sandhed ved hjælp af den hellige skrift. Enhver udtalelse og alle mirakler må prøves ud fra Bibelens vidnesbyrd. 1)

[81]

Hvorfor er mirakler ikke nok?

Det menneske, som gør udførelsen af mirakler til et bevis for sin tro, vil finde, at Satan kan ved et slags bedrag udføre undere, som synes at være virkelige mirakler. 2)

Satan er en snu arbejder, og han vil indføre skarpsindige vildfarelser, som vil formørke og forvirre sindet og udrydde læren om frelsen. De, som ikke tager imod Guds ord, akkurat som det læses, vil blive fanget i hans fælde. 3)

Onde engle er på sporet af os hvert øjeblik. ... De foregiver at have noget nyt og udfører undere og mirakler, medens vi ser på det....

Nogle vil blive fristet til at tage imod disse mirakler, som kom de fra Gud. Syge vil blive helbredt for øjenene af os. Mirakler vil blive udført for vore øjne. Er vi forberedt på den prøvelse, som venter os, når Satans løgnagtige mirakler vil blive fremført yderligere? Er der ikke mange sjæle, som vil blive fanget og draget med? Når man forlader Guds klare forskrifter og bud og følger fabler, bliver manges sind forberedt til at tage imod disse løgnagtige mirakler. Nu må

[82]

vi alle søge at væbne os til den kamp, som vi snart må tage del i. Tro på Guds ord, som bliver studeret under bøn og anvendt på en praktisk måde, vil være vort skjold imod Satans magt og vil gøre os til sejrherre ved Kristi blod. 4)

Helbredelse kan komme fra djævelen

[83] Jeg er blevet undervist om at sige, at i fremtiden vil stor årvågenhed være nødvendig. Blandt Guds folk skal der ikke være nogen åndelig sløvhed. Onde ånder arbejder aktivt og søger at kontrollere menneskelige væseners sind. Mennesker bindes i knipper, som er parat til at blive fortæret i de sidste tiders ild. Alle, som tilsidesætter Kristus og hans retfærdighed, vil antage de sofisterier, som oversvømmer verden. De kristne bør være besindige og årvågne og standhaftigt modstå deres modstander, djævelen, der går omkring som en brølen- de løve og søger, hvem han kan opsluge. Mænd, som er under onde ånders indflydelse, vil udføre mirakler. . . .

Vi behøver ikke at blive bedraget. Vidunderlige scenerier, som Satan er hemmeligt forbundet med, vil snart vise sig. Guds ord siger, at Satan vil udføre mirakler. Han vil gøre folk syge, og så vil han pludselig fjerne sin sataniske magt fra dem. De vil så blive betragtet som helbredte. Disse tilsyneladende helbredelser vil sætte syvende-dags adventister på prøve. Mange, som har haft et stort lys, vil undlade at vandre i lyset, fordi de ikke er blevet et med Kristus. 5)

[84] Hvis de, som har udført helbredelser, er tilbøjelige til, på grund af disse åbenbarelsen, at undskylde deres forsømmelse af Guds lov, og fortsætter i ulydighed, skønt de har ubegrænset magt, er det ikke noget bevis på, at de har Guds store kraft. Tværtimod er det den store bedragers undergørende magt. Han er den moralske lovs overtræder og bruger enhver list, han kan, for at forblinde mennesket med hensyn til dens sande karakter. Vi er blevet advaret om, at i de sidste dage vil han arbejde »med al løgnens magt og tegn og undere.« Og han vil fortsætte med disse undere indtil nådetidens afslutning, så at han kan henvise til dem som bevis på, at han er en lysets og ikke en mørkets engel.« 6)

Falske »tunger« identificeret i 1864

En fanatismens ånd har behersket en bestemt klasse sabbatsholdere der. De har kun drukket lidt af sandhedens kilde og er ukendte med den tredje engels budskabs ånd. . . .

Nogle af disse mennesker udøver ceremonier, som de kalder »gaver«, og siger, at Herren har givet dem til menigheden. De bruger et uforståeligt kaudervælsk, som de kalder et »ukendt sprog«, og som er ukendt ikke alene for mennesker, men også for Herren og hele Himmelen. Sådanne gaver bliver »fabrikeret« af mænd og kvinder, hjulpet af den store bedrager. Fanatisme, falsk begejstring, falsk tungetale og støjende ceremonier er blevet betragtet som gaver, Gud har givet menigheden. Flere er blevet bedraget her. ...

Fanatisme og støj er blevet betragtet som særlige beviser på tro. Nogle er ikke tilfredse med et møde, hvis de ikke har kraftigt virkende og lykkelige øjeblikke. De arbejder for at opnå dette og oparbejder følelsesudbrud.

Men sådanne møders indflydelse er ikke gavnlige. Når følelsernes lykkelige sværm er forbi, synker de dybere ned end før mødet, fordi deres lykke ikke kom fra den rigtige kilde. De mest udbytterige møder til åndelig fremgang, er dem, som karakteriseres ved højtidelighed og dyb hjerteransagelse, hvor enhver prøver at lære sig selv at kende og alvorligt og i dyb ydmyghed søger at lære af Kristus. . . .

[85]

Der er vandrende stjerner, som foregiver at være redskaber sendt af Gud, som prædiker sabbaten fra sted til sted, men som har sandheden blandet med vildfarelse, og som kaster deres mængde af usamstemmende synspunkter ud til folk. Satan har skubbet dem frem, så de virker frastødende på intelligente og kloge tvivlere. Mange af dem har meget at sige angående »gaverne« og er ofte meget trænede. De hengiver sig til vilde, opstemte følelsesudbrud og udstøder uforståelige lyde, som de kalder tungetale, og en vis klasse synes at blive betaget af disse mærkelige tilkendegivelser. En fremmedartet ånd behersker denne klasse, som prøver på at overvinde og løbe enhver over ende, som forsøger at tilrettevise dem. Guds Ånd virker ikke og hjælper ikke sådanne arbejdere. De har en anden ånd. 7)

Verden vil ikke blive omvendt ved tungetalens gave eller ved udførelsen af mirakler, men gennem forkyndelsen af den korsfæstede Kristus. 8)

[86]

Trommer, dans og støj

De ting, som du har beskrevet, som finder sted i Indiana*), har Herren vist mig, ville finde sted lige før nådetidens ophør. Alle mulige mærkelige ting vil blive fremført. Der vil blive råben op, trommeslagning, musik og dans. Fornuftige væseners forstand vil blive så forvirret, at

man ikke kan vente af dem, at de tager de rigtige beslutninger. Ug det kaldes Helligåndens indflydelse.

*) Her henvises til »*holy flesh*«. *hevægelsen fra 190-1901. Se Selected Messages, 2. bind side 31-39. - White Trustees.*

[87] Helligånden åbenbarer sig aldrig på sådanne måder, i et sådant hurlumhej af støj. Det er Satans opfindelse for at dække over hans snilde metoder til at gøre den rene, oprigtige, opløftende, forædlende og helliggørende sandhed for denne tid virkningsløs. ... Et hurlumhej af støj chokerer sanserne og forvansker det, som hvis det var ledet rigtigt, kunne være blevet til velsignelse. De sataniske agents magt bliver blandet med bulder og spektakel for at blive til et karneval, og det kalder man Helligåndens arbejde. ... De, som tager del i de såkaldte vækkelser, modtager indflydelser, som får dem til at rive sig løs. De kan ikke mere udtale sig om, hvad de før vidste om bibelske principper.

Legemer ude af kontrol

Den slags gudsdyrkelse skal ikke opmuntres. Samme indflydelse gjorde sig gældende, efter at tiden var overskredet i 1844. De samme fænomener viste sig. Mennesker kom i affekt og blev påvirket af en kraft, som man mente var Guds kraft. De rullede deres legemer igen og igen ligesom et vognhjul og foregav, at de kunne ikke gøre det uden ved hjælp af en overnaturlig magt. Man troede, at døde var opstået og faret til Himmelen. Herren gav mig et budskab imod denne fanatisme, de bibelske sandheders smukke principper var blevet formørkede.

Nøgenhed

[88] Mænd og kvinder, som man mente blev ledet af Helligånden, holdt møder i nøgen tilstand. De talte om »helligt kød«. De sagde, at de var uden for fristelsernes rækkevidde, og de sang og råbte op og lavede alle mulige støjende forevisninger. Disse mænd og kvinder var ikke onde, med de var bedragede og ført bag lyset. . . . Satan prægede arbejdet, og sanselighed var resultatet. Guds værk blev vanæret. Sandheden, den hellige sandhed blev kastet i støvet ved menneskelig medvirken.

Landets myndigheder skred ind, og flere af lederne blev kastet i fængsel. De, som blev kastet i fængsel, kaldte myndighedernes indskriden for forfølgelse før sandhedens skyld, og således blev sandheden iklædt tøj, som var plettet af kødet. ... Jeg overbragte

Herrens misbilligelse af den slags arbejde og viste, at dets indflydelse gjorde sandheden frastødende og modbydelig for de omkringboende.

Jeg bar mit vidnesbyrd og erklærede, at disse fanatiske bevægelser, denne larm og dette spektakel var inspireret af Satans ånd, som virkede mirakler for at vildlede selv de udvalgte, hvis det var muligt. 9)

Forvirring

Vi må være på vagt og vedligeholde en nær forbindelse med Kristus, så at vi ikke bliver narret af Satans påfund. Herren ønsker, at der i hans tjeneste skal være orden og disciplin og ikke opstemthed og forvirring. 10)

[89]

Vilde højrøstede skrig og udfoldelser er ikke noget bevis for, at det er Guds And, som arbejder. 11)

Orden kontra indtryk og følelser

Der er mange rastløse ånder, som ikke vil underkaste sig disciplin, system og orden. De tror, at deres frihed vil blive indskrænket, hvis de opgiver deres egen dømmekraft og underkaster sig deres dømmekraft, som har erfaring. Herrens værk får ikke fremgang, med mindre man er villig til at underkaste sig ordnede forhold og fordrive fanatismens letsindige og forvirrede ånd fra disse møder.

Indtryk og følelser er ikke noget sikkert bevis for, at en person ledes af Herren. Satan kan også, hvis man ikke tænker over det, give følelser og indtryk. Det er ingen sikker vejledning. Enhver burde grundigt gøre sig bekendt med beviserne på vor tro, og det store studieemne bør være, hvorledes man kan være en pryde for sin bekendelse og bære frugt til Guds ære. 12)

Satans slaver

Fra alle sider forsøger Satan at lokke ungdommen ind på fortabelsens vej, og kan han en gang få deres fødder ind på den vej, skynder han sig med at få dem til at følge den nedadgående kurs og leder dem fra den ene adspredelse til den anden, indtil hans ofre mister deres samvittighedsskrupler og ikke længer har gudsfrygt for øje. De udviser mindre og mindre selvbeherskelse. De bliver henfaldne til brugen af vin og alkohol, tobak og opium*) og går fra den ene nedværdigende tilstand til den anden. De er appetittens slaver. Råd, som de før respekterede, lærer de at foragte. De påtager sig pralende optræden og skryder af, at de har deres frihed, skønt de er slaver af deres egenkærlighed, deres forvante appetit og tøjlesløshed. 13)

[90]

»Inspireret« af narkotika

[91] I nogen tid troede han (en patient på Battle Creek Sanatorium), at han modtog nyt lys. Han var meget syg og skulle snart dø. . . . De, som han forklarede sine anskuelser til, lyttede ivrigt, og der var nogle, som troede, at han var inspireret. . . . For mange syntes hans ræsonnement at være fejlfrigt. De fortalte om hans kraftfulde formaninger der i sygeværelset. Han så de mest vidunderlige syner, men hvad var hans inspirationskilde? Det var den morfin*), han indtog for at få lindring for sine smerter. 14)

*) *Morfin udvinde, af opium. Et hurtigt-virkende derivat af morfin er Heroin.*

Panteisme, spiritisme og fri kærlighed

Den teori, at Gud er en essens, som gennemstrømmer hele naturen, er et af Satans mest underfundige påfund. Den giver et forkert billede af Gud og er en vanære for hans storhed og majestæt. Panteistiske idéer støttes ikke af Guds ord. ... De tilfredsstiller det naturlige hjerte og giver anledning til fald. 15)

[92] Den teori, at Gud er en essens, som gennemstrømmer hele naturen, modtages af mange, som bekender sig til at tro Skriften, men hvor smukt denne teori end er udformet, er den et meget farligt bedrag. Den giver et forkert billede af Gud og er en vanære for hans storhed og majestæt. Og den har virkelig ikke blot tilbøjelighed til at bortlede, men også fornedre mennesker. Mørke er dens væsentligste bestanddel og sanselighed dens virkefelt. ... Disse teorier, hvis de følges til deres logiske slutning, fejer hele den kristne husholdning til side. De gør det af med forsoningens nødvendighed og gør mennesket til sin egen frelser. 16)

Jeg har set resultaterne af denne fantasifulde måde at betragte Gud på i frafald, spiritisme og fri kærlighed. Disse læresætningers tendens til at tillade fri kærlighed var så godt skjult, at det til at begynde med var svært at afsløre deres sande karakter. Indtil Gud viste mig det, vidste jeg ikke, hvad jeg skulle kalde det, men jeg blev undervist om at kalde det vanhellig religiøs kærlighed. 17)

Ligesom mennesker på apostlenes tid forsøgte at ødelægge troen på Den hellige Skrift ved hjælp af tradition og filosofi, således forsøger retfærdighedens fjende i dag ved hjælp af den behagelige følelsesmæssige indstilling, som følger med den højere kritik, udviklingslæren, spiritisme, teosofi og panteisme at lede sjæle ind på

forbudte stier. . . Ved spiritismen bliver mange ledet til at tro, at lyst er den højeste lov, at usædelighed er frihed, og at et menneske kun skal stå til regnskab over for sig selv. 18)

Fornuftstridig opførsel

Helliggørelse er ikke en lykkelig følelsesbølge, ikke et øjeblikks værk, men et livsværk. Hvis en eller anden foregiver, at Herren har retfærdiggjort ham og gjort ham hellig, vil beviset for hans påstand om at være velsignet, kunne ses i ydmygheds, tålmodigheds, langmodigheds, sandhedskærligheds og kærligheds frugter. [93]

Hvis den velsignelse, som de, der påstår at være retfærdiggjort, har modtaget, leder dem til at stole på en eller anden særlig følelse, og de erklærer, at det ikke er nødvendigt at granske skrifterne for at få Guds åbenbarede vilje at vide, så er den foregivne velsignelse et falsum, for den leder dem, som har modtaget den til at værdsætte deres egne vanhellige følelser og fantasier og lukke øjnene for Guds stemme i hans ord. ...

Nervøs ophidselse på det religiøse område er ikke noget bevis for, at Guds Ånd virker på hjertet. Vi læser om afsindige vridninger af legemet, om hyl og skrig ved Satans arbejde på menneskers sind og legemer; men Guds ord viser os ikke noget eksempel på sådanne tilkendegivelser i forbindelse med dem, på hvem Guds Ånd bliver udøst. Det er klart, at ubehersket opførsel, vilde udbrud og forvredne legemlige bevægelser er fjendens værk.

Og dog er der mange, der tror, at sindsforvirring, som forstærkes ved Satans magt, er bevis for, at Gud får disse forvildede sjæle til at handle på en så utækkelig måde. Hele Bibelens ånd og tone fordømmer mennesker, som handler uden fornuft og intelligens. Når Guds Ånd virker på hjertet, får det Guds trofaste og lydige barn til at handle på en måde, som vil anbefale religionen til enhver fornuftigt tænkende mands eller kvindes gode dømmekraft. 19) [94]

Foregivende

Kristus sagde: »Ikke enhver, der siger til mig: ›Herre, Herre!‹ skal komme ind i Himmeriget, men den, som gør min himmelske Faders vilje. Mange skal sige til mig på hin dag: ›Herre, Herre! har vi ikke profeteret ved dit navn, og har vi ikke uddrevet onde ånder ved dit navn, og har vi ikke gjort mange undergerninger ved dit navn?‹ Og da vil jeg sige til dem rent ud: ›Jeg har aldrig kendt jer; vig bort fra mig, I, som øver uret.‹« Matt. 7, 21-23.

[95] De foregiver måske at være Kristi efterfølgere, men de har tabt deres leder af syne. Det kan godt være, de siger: »Herre, Herre«. Det kan godt være, de henviser til de syge, som er blevet helbredt ved deres hjælp og til andre vidunderlige gerninger og gør krav på at have mere af Guds Ånd og kraft, end der bliver åbenbaret på dem, som holder hans lov. Men deres arbejde er gjort under retfærdighedens fjendes kontrol, hvis mål er at bedrage sjæle, og det bliver udført for at bortlede fra lydighed, sandhed og pligt.

I den nærmeste fremtid vil der blive endnu flere udprægede tilkendegivelser af denne undergørende magt, for der siges om den: »Og det gør store tegn, så det endog får ild til at falde ned fra himmelen ned på jorden for menneskenes øjne.«

Det overrasker os at se så mange, som er parat til at tage imod disse store manifestationer som Guds Ånds virkelige virken, men de, som blot ser på vidunderlige gerninger og lader sig lede af impulser og indtryk, vil blive bedraget. ...

Påstand om hellighed

[96] Ingen, som påstår at være hellig, er virkelig hellig. De, som er indskrevet i Himmelenes bøger som hellige, er ikke klare derover, og de er de sidste til at prale med deres egen godhed. Ingen af profeterne eller apostlene foregav, at de var hellige, ikke engang Daniel, Paulus eller Johannes. De retfærdige kommer aldrig med sådanne påstande.

Jo mere de ligner Kristus, jo mere. begræder de, at de ikke ligner ham, for deres samvittighed er fintfølelse, og de ser på synden mere, som Gud gør det. De har et ophøjet syn på Gud og på den store frelsesplan, og deres hjerter, som er ydmygede under en følelse af deres egen uværdighed, forstår den ære, det er, at være regnet som medlemmer af den kongelige familie, sønner og døtre af den evige Konge.

De, som elsker Guds lov, kan ikke harmonisere i tilbedelse eller i ånd med de afgjorte overtrædere af denne lov, som er fyldt med bitterhed og ondskabsfuldhed, når de klart fremsatte sandheder i Bibelen bliver forkyndt. Vi har en detektor, som skelner mellem det sande og det falske. »Tillæren og vidnesbyrdet. Således skal visselig de komme til at tale, som er uden morgenrøde.« 20)

Hvis røst kan jeg stole på?

Vi behøver at være fast forankret i Kristus, rod- og grundfæstet i troen. Satan arbejder gennem sine repræsentanter. Han udvælger

dem, som ikke har drukket af det levende vand, hvis sjæle tørster [97] efter noget nyt og fremmedartet, og som er villige til at drikke af en hvilken som helst kilde, som måtte vise sig. Der vil blive hørt stemmer, som siger: »Se her er Kristus«, eller »Se der!« men vi skal ikke tro på dem. Vi har en umiskendelig vished om den »Sande Hyrde«s røst, og han kalder på os, for at vi skal følge ham. Han siger: »Jeg har holdt min faders bud.« Han leder sine får ad den sti, som fører til ydmyg lydighed mod Guds lov, men han opmuntrer dem aldrig til at overtræde denne lov.

»Den fremmedes røst« er dens røst, som hverken respekterer eller adlyder Guds hellige, retfærdige og gode lov. Der er mange, som i høj grad foregiver at være hellige, som praler af de mirakler, de udfører ved at helbrede syge, på samme tid som de forsømmer denne store retfærdigheds målestok. Men ved hvis magt er disse helbredelser blevet udført? Er begge parters øjne åbnede for deres overtrædelser af loven? Og påberåber de sig at være ydmyge, lydige børn, som er parat til at adlyde i alt det, Gud forlanger? ...

Ingen behøver at blive vildledt. Guds lover lige så hellig som hans trone, og det er ved den ethvert menneske, som kommer ind i verden, skal dømmes. Der er ingen anden målestok til at prøve [98] karakteren. »Hvis de ikke taler i overensstemmelse med ordet, er det, fordi der intet lys er i dem.« Es. 8,20 (eng. overs.).

Skal tilfældene afgøres efter Guds ord, eller skal man tro på, hvad menneskene foregiver? Kristus siger: »Af deres frugter skal I kende dem.« 21)

- 1) Den store Strid, side 525.
- 2) Selected Messages, 2. bind, side 52.
- 3) Samme.
- 4) Testimonies, 1. bind, side 302.
- 5) Selected Messages, 2. bind, side 53.
- 6) Samme, side 50, 51.
- 7) Testimonies, 1. bind, side 411-414.
- 8) Testimonies to Ministers, side 424.
- 9) Brev 132, 1900 (Del af Selected Messages, 2. bind. side 36, 37.)
- 10) Selected Messages, 2. bind, side 35.
- 11) Review and Herald, 5. marts 1889.
- 12) Testimonies, 1. bind, side 413.

- 13) Temperanee, side 274. .
- 14) Selected Messages, 2. bind, side 113.
- 15) Testimonies, 8. bind, side 291.
- 16) Ministry of Healing, side 428, 429.
- 17) Testimonies, 8. bind, side 292.
- 18) Acts of the Apostles, side 474.
- 19) Signs of the Times, 28. februar 1895.
- 20) Samme, 26. februar 1885.
- [99] 21) Selected Messages, 2. bind, side 50.

Der er stadig en kamp

Hvad synden har udrettet

Vi behøver en tydeligere forståelse af, hvad der står på spil i den store strid, som vi er indviklede i. Vi behøver en fuldere forståelse af værdien af Guds ords sandheder og af faren ved at lade den store forfører lede vort sind bort fra disse.

Det uhyre offer, som vor genløsning krævede, åbenbarer den kendsgerning, at synden er et frygteligt onde. Ved synden er hele den menneskelige organisme blevet forstyrret, sindet forvendt og fantasien fordærvet. Synden har svækket de sjælelige evner. Fristelser udefra møder tilsvarende tilbøjeligheder i hjertet, og menneskets fødder ledes umærkeligt fremad til det onde.

Ligesom det offer, der blev givet for os, var fuldstændigt, således må også vor renselse fra syndens besmittelse være fuldstændig. Guds lov undskylder ingen ond handling; ingen uretfærdighed undgår dens fordømmelse. Evangeliets sædelære anerkender ingen anden målestok end den guddommelige karakters fuldkommenhed.

[100]

Der skal udholdenhed til

Det onde kan ikke gøres godt igen, eller ens livsvaner omformes ved nogle svage bestræbelser nu og da. Karakterens udvikling er et værk, som ikke fuldendes på en dag ej heller på et år, men kræver en hel levetid. Kampen for sejr over sig selv, for opnåelsen af hellighed og en plads i Himmelen er en livsvarig kamp. Uden stadig anstrengelse og uafbrudt virksomhed kan ingen gøre fremgang i det åndelige liv ej heller opnå sejrvinderens krone.

Det stærkeste bevis på menneskets fald fra en højere stilling er den sandhed, at det koster så meget at vende tilbage. Tilbagevejen kan kun ske gennem hård kamp - tomme for tomme, time efter time. Ved en hastig, uforsigtig handling kan vi i et eneste øjeblik kaste os selv i det ondes magt; men det kræver mere end et øjeblik atter at bryde lænkerne og opnå et helligt liv. Man kan gøre sig forsætter, og arbejdet kan påbegyndes, men fuldførelsen der af vil kræve møje, tid, udholdenhed, tålmodighed og opofrelse.

[101]

Vi må ikke tillade os selv at handle efter indskydelse. Vi må ikke et eneste øjeblik forlade vor vagt. Vi anfægtes af fristelser uden tal og må enten gøre bestemt modstand eller også blive overvundne. Dersom vi, når vort liv afsluttes, endnu har vor arbejde ugjort, så vil det betyde evigt tab.

Paulus kæmpede en uafbrudt kamp mod sig selv. Han sagde: »Jeg dør daglig.« (»Dag efter dag dør jeg«, ny overs.). 1 Kor. 15, 31. Hans egen vilje og hans egne ønsker stod hver dag i strid med pligten og med Guds vilje. Men i stedet for at følge egne tilbøjeligheder gjorde han Guds vilje, hvor stærkt det end stred mod hans natur.

Da han ved slutningen af sit møjsommelige liv så tilbage på dets kampe og sejre, kunne han sige: »Den gode strid har jeg stridt, løbet har jeg fuldført, troen har jeg bevaret. Så venter mig nu retfærdighedens sejrskrans, som Herren, den retfærdige dommer, vil give mig på hin dag.« 2 Tim. 4, 7. 8.

[102] Den kristnes liv er en kamp og en march fremad. I denne kamp er der ikke tale om noget ophold. Der må arbejdes uafbrudt og ihærdigt. Det er ved uafsluttelig anstrengelse, at vi kan vedblive at sejre over for Satans fristelse. Kristelig retskaffenhed må efterstræbes med energi og opretholdes med et urokkeligt forsæt.

Ingen vil blive løftet opad uden alvorlig og ubøjelig bestræbelse fra hans egen side. Enhver for sig må deltage i denne kamp; ingen anden kan udkæmpe vore kampe. ...

Det er en videnskab

[103] Det er en kristendommens videnskab, som må læres, og som er så meget dybere, breder! og højere end nogen menneskelig videnskab, som Himlen er højere end jorden. Sindet må udvikles, uddannes, opøves; thi det arbejde, vi skal udføre for Gud, er sådant, som ikke stemmer overens med vore medfødte tilbøjeligheder. Nedarvede og erhvervede tilbøjeligheder til det onde må besejres. Ofte må den udvikling og den uddannelse, man har opnået gennem en hel levetid, forkastes, for at man må kunne blive en discipel i Kristi skole. Vi må lære at holde fast ved Gud og vænne os til en tankegang, som vil sætte os i stand til at modstå fristelse. Vi må lære at se opad. Vi må forstå Guds ords grundsætninger - grundsætninger, der er så høje som Himlen, og som omfatter evigheden - forstå, hvorledes de griber ind i vort daglige liv. Enhver handling, ethvert ord, enhver tanke må bringes i harmoni med Kristus og undergives ham.

Den Helligånds herlige dyder udvikles ikke i et øjeblik. Mod, fasthed, ydmyghed, tro og en ubøjelig tillid til Guds magt til at frelse, er egenskaber, som man opnår gennem års erfaringer. Ved et liv i helligt forsæt og streng fasthængen ved det, som er ret, skal Guds børn besegle deres skæbne.

Ingen tid at spille

Vi har ingen tid at spille. Vi ved ikke, hvor snart vor prøvetid kan være endt. Vi har i bedste fald kun en kort levetid her, og vi ved ikke, hvor snart dødens pil kan ramme vore hjerter; vi ved ikke, hvor snart vi kan blive kaldt til at give slip på verden og alle dens interesser. Evigheden ligger foran os. Sløret vil snart blive løftet. Endnu blot nogle få korte år, og så vil dette ord lyde til enhver, som nu er blandt de levendes tal:

Lad den, som gør uret, blive ved at gøre uret, . . . og lad den retfærdige blive ved at øve retfærdighed, og lad den hellige blive ved at leve helligt. Ab. 22, 11. [104]

Er vi beredt? Kender vi Gud, Himmelens hersker, lovgiveren og Jesus Kristus, hvem han har sendt til verden som sin repræsentant? Vil vi, når vor livsgerning er til ende, kunne sige ligesom Kristus, vort eksempel sagde: »Jeg har herliggjort dig på jorden ved at fuldføre den gerning, du har givet mig at gøre.« Joh. 17,4-6.

Guds engle søger at lede os bort fra os selv og fra det jordiske. Lad dem ikke arbejde forgæves!

De, som har beskæftiget sig med tomme tanker, må gøre en forandring. »Bind derfor op om jeres sinds lænder, vær ædru og sæt fuldt ud jeres håb til den nåde, som bliver jer til del, når Kristus åbenbares. Som lydige børn må I ikke rette jer efter de lyster, som I før, i jeres uvidenhed, levede i. Men ligesom han, der kaldte jer, er hellig, således skal også I være hellige i al jeres færd; thi der står skrevet: »I skal være hellige; thi jeg er hellig.« 1 Pet. 1, 13-16.

Gud må være midtpunktet for vore tanker. Vi må selv gøre alvorlige bestræbelser for at overvinde det naturlige hjertes tilbøjeligheder. Vore anstrengelser, vor selvfornægtelse og udholdenhed må stå i forhold til den uhyre værdi af det mål, vi stræber efter at nå. Alene ved at sejre, ligesom Kristus sejrede, vil vi kunne vinde livets krone. [105]

Nødvendigheden af selvfornægtelse

Menneskenes store fare ligger i, at de kan bedrage sig selv, blive

indbildske og således skille sig fra Gud, som er kilden til deres styrke. Dersom vore naturlige tilbøjeligheder ikke ledes af Guds hellige And, så indebærer de spiren til moralsk død. Medmindre vi kommer i levende samfund med Gud, kan vi ikke modstå de slette virkninger af selvtilfredsstillelse, egenkærlighed og fristelse til synd.

For at kunne erholde hjælp hos Kristus må vi indse vor trang. Vi må have en rigtig forståelse af os selv. Kristus kan alene frelse den, der ved, at han er en synder. Det er kun, når vi ser vor fuldstændige hjælpeløshed og bortkaster al selvtilid, at vi vil gribe guddomskraften.

[106] Det er ikke alene ved begyndelsen af kristenlivet, at man således må fornægte sig selv. Selvransagelse skal der til ved hvert et skridt på vejen til Himmelen. Alle vore gode gerninger afhænger af en kraft, som ligger uden for os selv, og derfor må vi stadig søge styrke hos Gud, alvorlig bekende vor synd og ydmyge vore sjæle for ham. Farer omgiver os, og vi kan alene være trygge, når vi føler vor egen svaghed og i tro klynger os til vor mægtige befrier.

Kristus, den sande kundskabs kilde

Vi må vende os bort fra en mængde ting, som vil lægge beslag på vor opmærksomhed. Der er emner, som sluger tid og vækker spørgsmål, men som intet fører til. Den omhyggelige opmærksomhed og energi, der så ofte anvendes til forholdsvis intetsigende ting, bør vies til de højeste interesser.

Antagelsen af nye teorier vil i og for sig ikke bibringe sjælen nyt liv. Ja, selv kundskaben om teorier og kendsgerninger, der i sig selv er vigtige, har kun ringe værdi, dersom man ikke gør anvendelse af dem i livet. Vi trænger til at føle vort ansvar med hensyn til at tilføre sjælen føde, som vil nære og opflamme det åndelige liv. . . .

[107] Det spørgsmål, som vi bør studere, er dette: »Hvad er sandhed - den sandhed, der skal næres, elskes, agtes og adlydes?« Videnskabens tilbedere er blevet slået og gjort forsagte i deres forsøg på at finde Gud. Det, som de nu behøver at spørge om, er: »Hvad er den sandhed, ved hvilken vi kan opnå vore sjæles frelse?«

Har jeg et svar?

»Hvad mener I om Kristus?« Dette er det ene vigtige spørgsmål. Antager I ham som en personlig frelser? Alle, som tager imod ham, giver han magt til at blive Guds børn.

Kristus åbenbarede Gud for sine disciple på en måde, som udførte et særskilt værk i deres hjerter, et sådant, som han ønsker at udføre i vore. Der er mange, som ved at dvæle alt for meget ved teorier har tabt Kristi eksempls levende kraft af syne. De har tabt ham af syne som den ydmyge, selvfornægtende arbejder. Det, som de trænger til, er at se Jesus. Daglig behøver vi en ny åbenbaring af hans nærværelse. Vi behøver nøjere at følge hans eksempel på selvfornægtelse og selvopofrelse.

Vi trænger til den erfaring, Paulus havde, da han skrev: »Med Kristus er jeg korsfæstet, og det er ikke længer mig, der lever, men Kristus lever i mig; og det liv, jeg nu lever i kødet, det lever jeg i troen på Guds Søn, som elskede mig og gav sig selv hen for mig.« Gal. 2., 19. 20. [108]

Kundskaben om Gud og om Jesus Kristus udtrykt i karakteren, er noget, som er større og mere ophøjet end alt, hvad der agtes højt på Jorden eller i Himmelen. Det er den højeste af al uddannelse. Det er den nøgle, som åbner den himmelske stads porte. Og denne kundskab er det Guds hensigt, at alle, som ifører sig Kristus, skal besidde.

Vækkelse og reformation er to forskellige ting. Vækkelse betyder en fornyelse af det åndelige liv, en levendegørelse af sindets og hjertets kræfter, en genopstandelse fra åndelig død. Reformation betyder en omorganisering, en forandring af ideer og teorier, vaner og fremgangsmåde. Reformation vil ikke frembringe retfærdighedens gode frugter, medmindre den er forbundet med sindets vækkelse.- *Selected Messages*, 1. bind, side 128. - *Den store Læges Fodspor*, side 459-465.